

KAVIAR

KULTURA • EROTIKA • MŰVÉSZET • HALADÁS

A csoda

— Kedves barátom, vegye tudomásul, hogy megcsaltam a férjemmel!
 — Ugyan! Ezt nem tételeztem volna fel — a férjéről.
 — Sajó Sándor lapunk részére készült eredeti rajza —

Kohl András

hölgyfodrászati terme. Belváros, Szentgyörgy-tér. (Bejárt Lonovich-u.)
Elsőrangú hölgyfodrászat, hajfestés, manikűr.

Gyémánt Gáspár

paplanos és kárpitos, Gyárváros Tigris utca 7
Vállal minden a szakmába vágó munkákat — 41

Hatóságilag engedélyezett lakástisztítást felelősség mellett vállal! —

„RADIN”

poloskairtószert minden üzletben és a vállalatnál kapható: WEISZ II. Páva ucca 15. Duschnitz ház (35)

„Tríes” cípők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timisoara, IV. Begajobbsor 19.

Joszt József

uri és női cipész. Timisoara 11. kerület Széna-tér 8 Férfi és női cipők mérték után pontosan készülnek. Javításokat soron kívül elintézt.

KLEIN JENŐ

bőrönd és bőrdíszmű üzlete, Timisoara, Belváros, Mercy-utca 3 Legelőcsőbb bevásárlási forrás utazási és divatcikkben

Franzen és Brada

bádogos és vízvezeték szerelők
Timisoara III., Stefánia u. 2.
Vállalnak minden szakbavágó munkát, szolid árak mellett. Javítások soron kívül.

Szeplő és májfolt ellen biztos hatású

KELLER-féle

szeplő-kenőcs és szeplő-víz.
Kapható egyedül a készítőnél:
Keller István, Vörös kereszt
gyógyszertár, Temesvár, III.
Holló és Hunyadi ut sarkán.

Gelbermann Menyhért

Dentist — fogász

Timisoara, IV. Kossuth Lajos u. 19. szám
mindennemű

Fogmunkák,
Fogpótlások

kaucsuk és aranyban!

Gutjahr György

Timisoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10 68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régí toll felfris
sitése.

Alkalmi ajándékokat

legelőcsőbban beszerezhet

Ioan Dumoni

órás és ékszerésznél
Timisoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bemgasse)

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pu-
dert és szeplővizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfolt-
tot, mitesszert stb. legelővidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszer-tára-
ban Timisoara, Mehala
(villamosmegálló.)

Pollák Hermann

Kárpitos és paplankészítő
Timisoara IV. Hunyadi ut 6. sz.

Paplanok, Sezlongok,
speciális Bőrbutorok
készítése és javítása
szolid árak mellett!

„Ellysee”

Divatszalonban

a legújabb divatszerint francia és
angolszabású kosztümök, kabátok,
utcai ruhák szolid árak mellett. —

I. Jenő herceg u. 12 sz.

Menráth József

férfi divatszalon

TIMIȘOARA, IV.

Str. J. GHICU (Arany János u.) 1/a.

Jean vallomásai

— A leszbikus szerelem könyve —

Írta: Buttyán Vilus

Szerzőnek érdekfeszítő, most meg-
jelent könyve, mely egyszerű sza-
vakkal, őszintén tárja fel a sokat
vitatott lesbosi szerelem anyagát,
érdekes cselekményekkel, fordulat-
os jelenetekkel. — Mappában,
művészi kiállítástan ára 30.0 lei,
15 pengő, 90 c. korona, 150 dinár
és a szükséges portó. — A könyv-
ből 100 példány készült, könyv-
gyűjtők és műbarátok számára.

„Alice”

női és férfi fehérneműszalon

TIMIȘOARA,

Gyárváros, Három Király ucca 4. sz.
Vállal mindennemű női és férfi fehérneműek
készítését, szolid árak mellett. Tegyen egy
próbarendelést!

Ha szép akar lenni, használjon

Kalka-féle

Liliomtej-krémet

Liliom-pudert

Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

Puskás Péter

Épület és butorasztalos

Timisoara III. Bul. Carol 68
(Hunyadi ut)

Elfogad minden e szakmába vágó
munkát a legjobb és legelőcsőbb
kivitelben.

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fel évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. " 60 c. kor.
Ausztriában " 10 silling
Németországban " 3 márká
Olaszországban " 40 lira
Magyarországon " 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láinkra fizetendőek be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában:
20 lei, Bucurestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BEN GIT

Művészeti szerkesztő:
KOH-I-NOOR

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendőek. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Rue de Notre Dame No 102

Az asszony megbotránkoz-
va utasította vissza ajánlatom-
mat. Hogy én mit gondolok
róla. Ő egy tisztességes nő
és hogy elfogadta udvarlá-
somat, azt csak azért tette,
mert rendkívül szellemes tár-
salgó vagyok és társaságom-
ban kitűnően szórakozik —
de egyébre ne is gondoljak.
Nagyot nyeltem, de e bók-
kal burkolt kosarat azért még
egyáltalán nem könnyvettem
el, nem úgy ismertem én az
asszonykát, hogy azt utolsó
szavának fogadhattam volna
el. És ha kitér ostromom elől
és elodázza a választ, még
birtam volna türelemmel, de
így elhatároztam, hogy heves
és kiméretlen leszek, de
győznöm kell!

Történt pedig mindez a
Rue Sant Louis sarkán, nem
messze a nyári kabarett-szin-
háztól.

Ott álltunk, de most az
asszony megindult.

— Vagyis, nem megyek
föl a lakására, ellenben lesz
szíves elkísérni a Rue de
Notre Dame-ig, ott lakik a
szabónóm és ma délután
próbálnom kell.

— Ha nincs ellenére asz-

szonyom, kocsit veszek, az
említett ucca kissé távol van
és nekem is halaszthatatlan
dolgoim vannak még — most
jut eszembe.

Pár percig gondolkozott,
azután nagy kegyesen így
szólt:

— Nem bánom... de min-
denesetre csukottat...

Pár perc múlva odamondta
a kocsisnak a címet:

— Rue de Notre Dame
No 102.

Én a magam részéről már
csak sugtam neki a mondo-
kámát:

— Hajtson az összes kül-
városokon keresztül, ha csak
egy jó óra múlva érünk oda,
ötven frankot kap.

Az megértőleg vigyorgott,
még a függőnyt is ráhuzta
az ablakra és a kocsi meg-
indult.

A kocsiban azután elővet-
tem régi, de amint már any-
nyiszor meggyőződtem: leg-
hatásosabb fegyveremet, a
szemteleniséget.

Minden bevezetés nélkül
megfogtam a kezét és meg-
simogattam:

— Milyen finom, puha kis

keze van... úgy jön, hogy
agyoncsókoljam...

Lehajoltam, hogy megcsó-
koljam. Visszakapta a kezét
de olyan ingerlő mozdulattal,
hogy a karját csókoltam meg,
amely gömbölyűen és hófe-
héren villogott elő sötét ru-
hájából.

— Szemtelen!

— Ugyan miért? Amiért
észreveszem, hogy szép, hogy
puha, hogy meleg, hogy ki-
vánatos? Mit gondol, egy
ilyen szép asszony mellett
csak olyan szépen lehet ülni,
nyugodtan?

— Kérem viselkedjék tisz-
teségesen! Kikérem magam-
nak... ha még egyszer...

Hozzáhajoltam és megcsó-
koltam.

— Azonnal leszálok és...

Ujból megcsókoltam, egé-
szten hozzábujva, félig átka-
rolva őt.

— Én kiabálok...

Most azután egészen lefog-
tam szájjammal az ajkát és
az egész asszony az ölem-
ben ült. Az arca piros volt,
izzott, égett, az orrlyukai ki-
tágultak és föl-föl lihegett,
amint telt keblét magamhoz
szorítottam.

Viaskodott, levegőért kapkodott.

— Mit gondol rólam... megbolondult...

Öklével verte a homlokomat, de újra elkaptam szájjammal a száját és kezeim fölemelték a ruháját.

A hirtelen, vad támadástól egészen elkábult. Lázassá lett. Mámoros. Már mindent engedett. Remegett, amint az ölembe ereszkedett és határtalan kéj rángatódzott át egész testén...

Hogy szeretett az az asszony!... Behunyta a szemét... vonaglott... lihegett. Összeszorított ajkai között kéjesen szivta be a levegőt.

Belefáradtunk a nagy csatába és hátradőlve az ülésen, valamilyen kielégült lethargiába merülve hallgattuk a kocsis lassu, monoton dübörgését.

Amig egyszer csak nagyot zökkent, megállt s hallottam, amint a kocsis leugrik a bakról, kinyitja a kocsis ajtaját és harsány hangon, vigyorgó ábrázattal bekiált:

— Rue de Notre Dame, numero 102...!

Pék Dezső

„COVAY”

Timișoara, II.,
Háromkir.-u. 7

mérték után készít férfifehérműt
garancia mellett.

Hozott anyagot is vállal.

38.

„Schwaszta”

cipők

42

elsőrendűek és tartósak

II., Csáky-utca 8. - Bejárat Dezső u.

A RÓKA

A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 Lei, 4 dinár,

2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

Lugoson: a „Cultura” és Nemes K.
könyvkereskedésekben, valamint a
vasuti hírlapárusitonál.

Színház után

— Eredeti kézirat —

I.

Leonának szőke volt a haja, a bőre fehér és asszonyosan sovágó a szája. A szeme kék volt; és tizenhétéves.

En, sem fehér, sem szőke nem voltam, a szemem sem volt kék, mégis oktalanul és nagyon kívántam ezt a lányt. Buta nagyon. Szűzen birhassam, enyém legyen ennek a nagyszerű testnek első lángolása, sikolya és csókja. Hja, vannak az ifjan vén legényeknek néha ilyen vágyai.

Leona sejtően nézett sokszor a számra és egy októberi este volt az, mikor átöleltem. Gyenge kéj borzongott át rajtunk és egyberoskadtunk. Drága testének takarói eltűntek, apró kezeivel forró derekához nyult. Combjai lágyan emelkedtek, szétette két gyönyörű lábát.

A mellén volt az ajkam és huzzott, huzzott drága kis teste felé. És én...

Ekkor hirtelen mindkettőnkön valami érzés bizsergett át. Elengettük egymást. Ziháltak voltunk, félig mámorosak, félig csókoltak...

És elváltunk.

II.

Ez a félig csókolt csók sokáig kísért az Életbe.

Sok-sok év pergett le azóta, asszony is jött, az éjszakák hajnalba veszték. Az Élet mint egy vágytelt szerelmes asszony: kellelte, forgatta magát, de én egyre visszagondoltam arra a lányra.

Hogy én szűzen birhassam. Egyszer egészen és betelten.

— Leona!

Mindig előttem volt, hajnalban és éjszakán, öskaján sovágással és gyerek emlékezéssel vágytam őt. Talán ő volt a vágyak biboros éjszakája.

III.

Sok év után láttam viszont Leo-

nát. A színház mámorillatában, a zene szerelmes, bús üteme mély bánatok fájdalmát lopta belém. Mert mi voltaképp az életem? Ifjú vénség, mint egy kóbor fény, elmulva, sötétlen, talán keleten, talán nyugaton, messze, egyedül egy asszonyillatu éjszakán mulok el, senkisé tudja, minő élet!

Tizes-szünetben melléje léptem. Egyszerre olyan furcsán és különösen megint annak a régi Valakinek gondoltam magam, aki egykor ezt a lányt szűzen akartam, érthetetlenül, sováran és nagyon...

Leona szép asszonytestű lett, a szeme még kékebb, még szőkebb a haja, az ajka még mohóbb. Talán, — rémlett fel bennem — még enyém lehet, fehéren.

A páholyok folyosóján sétáltunk, teste félig hozzámdült, karját karomba fűzte, éreztem melegét asszonytestének, illatát, mely fehér melleiből tört elő.

— Leona! Szemembe kérés égett, ő mindent kiolvasott.

— Hja, nem is tudod, asszony lettem! — És szeme bánat-enyhítően csillogott rám.

— Igen?

*

Azon az estén színház után, megint egyedül mentem haza. Nem, ah nem voltam bánatos, hisz az Élet egy nagy nyitott seb, de gyorsan gyógyul.

Csak valami keserű, néma érzés vonult át rajtam, amint hazafelé mentem, ifjan-öreg magányos legény.

Lányi László

Sánta István

uri és női cipész

Gyárvaros, Bárány-uca 21. sz.

készít elegáns férfi és női cipőket
mérték után.

40

Javításokat soron kívül elintézt

Legszebb divatcipők

Bőripari Munkások cipőüzletében,

34

Munkás-Otthon

(Parkszanatórium mellett) Timișoara, készülnek. Pontos munka!

A görög színésznő

— Eredeti kézirat —

I.

Sok tarka jelmez, virág-füzér, parfüm, kotillon, élc, csók röpködött. Frivol jelmezű asszonyok táncoltak izgató kosztümökben Trillázott, muzsikált a sok asszonyi hang.

Colette, a görög színésznő fölényesen sétált. Török jelmezzel borított szép teste magán viselte a szenvedély nyomát, mély, zöldes szemei keleti bujaságot árasztottak, említi vörösen túrték a selyem patyolat fátyolt. Ringott, hajlongott zeneütem-szerűen a teste.

Csípői megre vágytatták a szemeket. Hirtelen össze-rezzent. Sarok részében a teremnek titkos ébenfény-nyel csillámló szemű férfi állt, neki-dülve az oszlopnak. Néger jelmezt viselt, barna felsőtestén kökemény izmok feszültek. Szeme sötétlen meredt előre és rátapadt a színésznő gögös alakjára. Akaró és delejes volt ez a tekintet, szinte korbácsoló és követelő, szugesztív. Colette delejesen összeresztette.

Az ismeretlen férfi feléje lépett, hataimas, párdúc teste hajlékonyan, tapadó ruganyossággal közelgett.

II.

Átfogta a nő karját, ránézett és vitte, vitte. Az nem ellenkezett. Lebilincselte a férfi szeme. Sovár ajka kipiroslott és halk, lihegő lélekzettel nézett annak arcába; meleg, párás lélekzettel...

Farsangi tömeg sikongott nagy duhajkodással mellettük, de ők alig látták.

III.

Le voltak engedve a zöldesbarna függönyök és a nő kéjesen vetette magát a diványszerű szőnyegekre.

Fehér, szép lábai a rózsaszínű jelmezen átlátszottak. Buján kapcsolta lejjebb. Mellbimbói halványan előtörték. Kért...

A férfi meztelen mellére vonta, mire az kéjesen megborzongott, sohasem vágyott még így. Fehér combjait az illatos nadrággal vágyva feszítette a kemény férficombok melegéhez...

IV.

A férfi szájoncsókolta az élvezeg-

ajku nőt, aki kéjesen élvezte az erős szorítást.

— Te! Te!

Vad erő száguldott végig szép, érett asszonytestén. Sovárgott, kért, sóhajtott... Majd örömmel érezte...

Az izzó csók közepén a férfi felállt, kibújt a nő ölelő karjaiból és — tovament. Hideg gunnyal szólt vissza az ajtóból:

V.

Tarka jelmez, virágfüzér, kotillon koválygott. Ittasszemű, szép, meztelenlábú asszonyok kiáltották villogó szemekkel:

Evoé Farsang!

LÁNYI LÁSZLÓ.

Nászéj

— Eredeti kézirat —

I.

Arthur magára maradt.

Este volt. Nászéjszaka. A hálóban a szép fiatal asszony.

Arthur leült egy fotelbe, hallotta a szomszéd szobából a vetkeződé finom hangjait, behunyta szemét.

Ezen az éjen valami megbánás felét érezte. Felvonult előtte az élete, asszonyok... Hogy nyuljon ő ahoz a szép, szent, fiatal lányhoz. Ajkán régi bűnös csókok nyoma, szemében elmúlt mámorok.

És az a lány szűz... tiszta... és fehér. Mint egy csodaszép egy-színű fehér rózsza.

Bűnösnek, rossznak hitte magát. Vén öskajánnak, ki mint egy vén ékszer újra diszelegni akar egy... fiatal lány mellein... Csalárdnak és gonosznak vélte magát.

Ajkait harapdálta, belebámulva az éjszakába. Az ablakhoz ment. Az éj kint egészséges, hideg és tiszta volt, a végtelen vidéken csönd feküdt. Az ablak hideg üvegéhez nyomta homlokát. Minden táncolt előtte: az élet, a sok régi szerelmes asszony, a csókok, gonoszan és fékevesztetten, mint egy biborköpenyes rém a... — Mult...

II.

A fiatal asszony lehuzta selymes harisnyáit. A bugyit is leeresztette. Fehér, telt testére egy rövid inget húzott.

Rózsás combjaival bebújt a paplan alá.

Csönd volt mindenütt. Semmi,

— Így. Eddig fölényes volt, most megbosszultam a férfinemen való gögjét. Adieo! Adieo Madam!

Colette félmámorba csuklott fel s meztelen, fehér teste kinosan kért. Ajkát harapdálta.

semmi nesz. Az ezüst kis óra hal-kan ketyegett. A kis cipők, illatos ruhadarabok szerte feküdtek a szobában. A félhomály szerelmesen olvadt össze a szoba-kandalló renyhe fényével.

A lány összeszorította buja combjait. Maga elé nézett és egy éjszaka gondolt. A barna fiura, mikor megejtette őt is a vágy, a csókokra, az első csókra...

Megbánást érzett, hogy nem tiszta ezen az éjszakán.

Befurta fejét a párnákba, kéj remegtette át testét.

III.

Az ajtó halkán kinyílt.

Csönd volt.

Arthur a lányhoz lépett. A szívek hangosan lüktettek.

A lány szép teste illatosan, pikánsan feküdt a paplan alatt, meztelen karjai bársonyos simasággal feküdtek a párnán.

Arthurnak elborult a szeme.

Felhajtotta a paplant, letépte a rövid, égszínké inget, kéjjel nézte a lány meztelen combjait és rárogyott. Szerelmesen egyesült a két fehér combbal, s ajkával a meztelen, felkeményedett mellekre tapadt.

Felcsapott a kéjláng, elfakult és eltűnt a — bűnös — mult.

Herczeg Zoltán

„Orest” erotikus novellái:

Kisfiuk, kislányok...

Egy fantasztikus ábrándú kislányról és egy sejdületlen kamaszról szól ez a novella.

— Eredeti kézirat —

Augusztusvégi, feneketlenül mély nyári este terült el a villatábor felett. Fehér spermafonalakként lengtek a levegőben az ökörnyalak számtalanjai...

A „Mártha-villa” egyik ablaka tárva volt. Sötét keretében karcsú lány fehérlett.

A tizenhatéves Mártha vágyó szemekkel lesett le a mesélő, duruzsoló park homályába. Ugy csikordult valami ott lenn, mintha egymásba kapaszkodó meztelen fiutestek hemperegnének a kavicsokon...

A hold épp a nyitott ablak felett állt és széles, sárga nyalábot dobott végig a fehérbutorzatú lány-szobán...

Az ablak alatt nagyot reccsent a fekete bokorsűrű, egy sötét árnyék jelent meg a pázsiton.

— Pszt! — hallatszott alulról.

— Te vagy Jenő? — kérde Mártha.

— Igen! — hangzott rögtön a válasz.

— Feljöhatsz!

A Jenőnek nevezett fiu fellendült a párkányra, félkézzel bekapaszkodott az ablakkeretbe és ügyesen, simulékonyan felhúzódzkodott. Mártha elkapta gallérjánál és segített neki tőle telhetőleg...

A lány elterült a sima szőnyegen, hozzá egészen közel Jenő foglalt helyet.

— Ma nem... — szólt halkan Mártha, ahogy karján érezte a fiu kezét.

— Ma miért nem? — kérdezte forrón Jenő és halántéka bágyadtan lüktetett, ahogy átfogta a lány termetét.

Mártha elhúzódott és röviden válaszolt:

— Ma nem!

— Eddig még... mindig engedted...

Mártha letaszította kebléről a fiu kezét.

— Eddig igen... ma nem!

Jenő halkan maga elé nézett.

— Nem értem... — hebegte.

Mártha idegesen vonaglatta szép, gömbölyű vállait.

— És máskor se!

Aztán lassított hangon suttogta:

— Csak ha...

Jenő feszülten leste a lány piros száját.

— Mondjad, mondjad, mikor? Folytasd Mártha!

Mártha megragadta a fiu kezét, menekülve bujt mellére és könyörögve sugta:

— Ha... megszökteisz...

Lekonyította szép fejcskáját, halkán folytatta:

— Elviszel magaddal szép tájakra... elszökünk Amerikába... az indiánok közé Patagóniába... vagy birodalmat alapítunk egy szaharai oázison...

A lány egész testével Jenő combjaihoz szorult és reménykedő várákózzal, ragyogó szemekkel leste a választ.

Jenő egy pillanatra meglepődött. Ilyen hallatlan ostobaság is csak egy lánytól telik ki! És épp most, amikor... Azok az ostoba ábrándok szinte bosszantóan kellemetlenek ilyenkor, ha ő... szeretni akar...

— El... szök... ni?

Jenő újra összeszedte magát és visszanyerte hangja biztonságát:

— Hiszen... nézd csak Mártha... lehet, lehet... de hát ez olyan dolog...

Ujra elvesztette az egyensúlyát. Szemrehányóan nézett a kislányra:

— Igazán bámulatba ejted az embert beteges fantáziáddal.

Mártha szorongva bámult a földre. Jenőben újra feltámadt az akarárs.

— Ugy rám ütöttél ezzel a nevetséges kéréssel... — hangja rekedté vált. — Nevetséges...

Aztán édeskésen kezdte próbálni:

— Egészen megijesztettél édes, aranyos angyalom... oh... te... a te mellecské... és ez a comb... ez a... ez a...

Jenő hozzáhúzódott a lányhoz és ismét átfonta csipőjét:

— Csacsika!... — sugta.

Szájával a fehér vállára hajlott a lánynak.

— Hát éppen most?

Megcsókolta a remegő, forró húst.

— Éppen most... amikor minden olyan jó?...

Mártha hagyta a fiut és a szőnyeg bojtjaival játszadozott...

— Már... úgy unom... ezt az éleletet... ezt a mindennap ugyanazt... az angol órákat... Miss Sarah-ot... és... már kellett, hogy... beszéljek a... a szökésről...

Jenő már a lány melle felé habzsolt mohó, égő torokkal, szörnyű nagy lázzal.

— Igen... fogunk majd... szökni... ketten... valahová...

Közben egyre, szakadatlanul csókolt, egészen magához vonta...

— Milyen... forró vagy!... és a kebled... hogy ég... és minden lángol... benned... és bennem... és körülöttünk...

Márthában felbujálkodott a nőstény.

— Forró vagyok... ugye?

Elernyedett benne a vér és hátraesett a szőnyegre. A fiu féltestével felette terpeszkedett.

— É... dess... é desss... ss!

Mártha lassan elnyulott.

— Kérlek... izé... ne... majd elébb...

Jenő megcsiklandozta a lány testét mindenütt, Mártha felvihogott, azután átfogta szerelmesét. Jenő lecsókolta a száját és nagyokat horkantott.

— Oh... ah... ne...

Mártha mindjobban elfult, a nőstény már minden porcikáját előzőnlötte.

Minden elfult, a hold egy kicsit visszahúzódott, mint egy diszkrét lakáj, csak az ablak előtt maradt egy kis világosság, meg a kertet lehetett látni.

Hosszu szünet támadt. A zugó, éneklő, hajlongó kertben egy másik fiu tűnt fel, előrébb jött és az ablak felé lesett.

Jenő kimászott épp az ablakból és körülnézett.

A másik fiu észrevette barátját. Eleje szaladt és felcsigázott idegekkel kérdezte:

— Na... voltál nála?... Na... hogy volt?... engedte? Nem mondtad, hogy... én is feljőnnék?...

Jenő zavartan máshová nézett.

— Nézd... nem lehetett... egy lányban sok a szemérem... nem engedné mindegyiket... hiszen nem céda, hogy egy éjszaka többel menjen...

A másik fiu neheztelve szakította félbe:

— Pizskos, irigy kutya vagy! Jó, jó! Majd én is... ha nekem lesz kedvesem... várhatsz te is!

Jenő heveskedni kezdett:

— De értsd meg, te barom! Felőlem akár most mehetnél fel hozzá... mindjárt utánam a tiéd lehetne... hanem hát.

Jenőnek itten oldalába nyilalt a nevetés, úgy tolytatta:

— ...hahaha! Tudod... mit akart?

Összehúzódkodva nagyokat röhögött és térdeit verdeste: — hogy

szökjek meg vele Patagoniába az indiánok közé...

Mindketten levegő után kapkodtak, fuldokolva nevettek. A másik fiu alig bírta a röhögést.

— Ha... ha! Nahát... egy olyan liba!

Jenő megjegyezte:

Amikor szökés nélkül is minden este...

*Egymásba karoltak és röhögve dülöngöztek ki a kertből. Mártha akkor már régen aludt csipkés párnái között és még álmában is izmos fiukkal birkózott szerelmes egyesülésekben.

vele senki, csak a testét akarták, a lelkével senkisémet törődött.

A fiu tovább beszélt. Szerelmes keleti tájakról, ciprusos vidékekről, nyugati partokról és csodákról, szép megbékélt életről és nem kellett neki a nő... igéző teste... Betakarta őt köpenyével és beszélt, beszélt.

Lucie fél álomba merült és azt gondolta, hogy valami... csodás, titokkal tele, különös zene szól.

Hereczeg Zoltán.

Egy tengerparti éjszaka

— Eredeti kézirat —

A bár tündöklött.

A kurtizánok, félvilági hölgyek csoportja hosszú nádszálakon szörpölte a hideg kéjitalt. Kéjes, mély árku szemük bűnösen csillogott a zene pikáns, bizsergő ütemeire.

A sarokasztalnál gyönyörű kreólestű kurtizán ült. Lucie. Felvetett lábain megfeszült a selyemharisnya, térdénél feljebb is lehetett látni... A mellének vonala előrajzolódott. Mélykivágásu ruhájából meztelen válla szinte derékig látszott. A szája különös szép, furcsa, mohóan sovár asszonyszáj volt.

Az ájtón egy tengerészliszt jött be. Szélesvállu tengerészhadnagy. Köpenye hanyagul lógott vállairól, piros, szép ajka fölényesen összecsucorodott.

Szétnézett, az asszonyszemek kereszttüzét hidegen állta és oda ment a kurtizán asztalához.

— Jössz? — kérdezte.

Lucie vállaira borította a sálját és kimentek.

Szóltanul haladtak az uccán. Negyedóra múlva a nő megállt:

Itt lakom, — szolt és a fiu szemébe nézett.

A ház erkélyes volt és a tengerparton állott. Pár lépés és ott volt a mohás tengerparton túl a zöldszinű csöndes tenger, melyen csak egy kis, apró fehér hajó imbolygott az azurkék távolban.

— Ne, gyere ki a tengerpartra, — kérte a fiu — oly szép az éj.

Lucie vállat vont és a fiu után indult.

A hadnagy a tengerparton leterítette széles köpenyét és ráterültek. A nő hátrahanyalt, ruhája

fölcsuszott, büszke szép combjai fehéren játszottak a kis kékszegélyű nadrágocskával. Lassan szétette fehér combjait és derekához nyult. Finom kis kezével lehuzta apró kis nadrágját, karcsu bokáig.

A hadnagy hirtelen szájoncsókolt. A nő behunyta szemét. Most... Megöleli... Gyenge kéjjel megborzongott... s csupasz karjaival átölelte a férfit.

A fiu azonban nem vette el testét. Körülöttük gyönyörű volt az éj... a tenger csöndes, a vidék zöld, s a fiu a messi hajósok hangján beszélni kezdett:

— Látod! — Ez az élet. Sok kis hajó a tengeren. Elindulnak, mennek, beérkeznek. Fehérek, de közben szürke por lepi el őket, és végül újra fehérek. Látod? — Én láttalak már téged, mert az élet sok beérkezés és átöröklés, akkor talán más volt a nevem és téged is talán másnak hívtak... És hidd el, mi még találkozunk... Lehet más névvel, lehet más alakban, egy szép tengercsöndes éjszakán.

Lucie behunyta szemét. Kurtizán életében sohsem beszélt még így

Mozi előtt.

Karonfogva áll a kis sovány asszony nagy, lomha férjével a mozi bejárata előtt.

— Hát miért nem akarsz bejönni, Adolf — siránkozik az asszony. — nézd csak a plakátot, milyen nagyszerű drámát és bohózatot adnak ma.

— Ugyan hagyj békén — dörmögi a mogorva ember, — hát nem elég bohózat, hogy elvettelek és nem elég dráma, hogy nem tudok téled elválni?

K. J. (Lucenec).

DIJTALANUL

hallgatható a XX. század csodája és a világ összes művészei

Katzky
gramofon-
szalonjában

Timisoara, Belváros Merci u. 10.

Gramofonok és lemezek nagy választékban!

A divatférfiak sokat adnak a divatos ruhákra!

27

S Z I T K A Y Timisoara, Belváros, Jenőhereczeg-ucca 18. sz.

alkalmat nyújt mindenkinek, hogy ruhái kifogástalan szabásban és minőségben készüljenek. — Eredeti angol szövetek nagy választékban, olcsó, raktári árakon.

„SÁRGARIGO”

Legkellemesebb kirándulóhely! Erzsébetvárosi szőlőkben, a 3-as villamos végállomásánál. — A Niemetz-fasor végén! —

Hideg és meleg ételek, állandóan a legizetesebb menü, pompás fajborok, polgári árak, figyelmes kiszolgálás.

Ádám Mátyás vendéglős

A lányszobától a nászszobáig

— Eredeti kézirat —

Lányok, akik szenvedtek a szobátok forró ágyain, magatokra fogtok ismerni „Csöppike” kegyetlenül éles tükrében, melyet arcotok elé tart: Ime ilyenek vagytok!

Mária a szobáját nyomasztóan melegnek találta. De amidőn feltépte az ablakokat, didergett és újra becsukta azokat...

Meggyújtotta a pirosernyős lámpát. Véres, szomorú fény öntötte át a lányszobát...

Ágya már meg volt vetve. Keskeny, fehér ág...

Lassan vetkőzni kezdett a nagy tükre előtt. Ugy állt a hü pajtása, a tükre előtt, mint egy kis modern, pornografikus silhuetta...

Kíváncsi érdeklődéssel szemlélte magát, mintha ma lett volna csak ismerős tükörmásával. Kutató, mérlegelő tekintettel nézte a sápadt, pubifizurás gyermekarcot, a nagy barna szemeket és az égő ajkakát; azután a kis, puha, karcsu alakját... Ez volt tehát ő!...

Igen érdekesnek találta magát...

Zenés, táncoló ritmus vonaglott benne... amely éjszakákon át üldözte... hogy sokszor kétségbeesetten fel kellett ugrania az ágyáról... forró, égő homlokkal, mely mögött zugnak, fornak a kéjes gondolatok... felriasztott lélekkel, mely tétován, hazátlanul repdes a vágyódó, vergődő testben...

És idegen, sulyos nyomás pihent keblein... valami távol útáni ismeretlen nyugtalanság... Néha meg öntudatlan zokogás ébresztette fel az álmában... Dus álom... pár buja, taklusos kézmozdulat... vonagló sóhajtás... lávás ujjbillentyűzés... szégyenteljes ébredés... Reggel...

És aztán másnap éjjel újra. És megint. És mindannyiszor...

Ah!

És ahogy most Mária a tükörbe nézett... mindez újra rájött... vörösen és szentségesen és átlángolt huszéves testében átzajlott a vérén... jóleső langyosság öntötte át, mint langyos, hűvös víz... De a szemei körül fekvő kék karikák és a napról-napra sápadtabbá és keskenyebbé váló gyermekarc megfélemlítette...

Hogy átsillog a ruha vékony csipkéin a fehér és villogó bőr...

Remegő kezekkel oldotta fel a

kapcsokat, kibujt a felsőruhából és rávetette a mellette lévő székre...

Egy halk suhogás... a szoknya a földre siklott...

Ugy állott fehér bugyijában, lilaszalagos ingében, meztelen karokkal és vállal. Kis, kemény mellei lassan hullámoztak fel és alá az ingecske alatt...

A szoba csendje kábitó lett. Ujra hallotta a távoli zajlást...

És eloltotta a lámpát... csak az éji mécs vetette lopva fényét a ki nyuló lánytestre... Azután újra a tükör előtt állt és a gyengén világító üvegre méretd... Szalagok oldották fel és valami hosszú, hullámozó, fehér hullt a szőnyegre, az ing...

Pár buja taklusos kézmozdulat... vonagló sóhajtás... lávás ujjbillentyűzés...

— Ah!...

És gyorsan be az ágyba és feje fölé huzni a könnyű takarót...

Az éj további része is nyugtalan és kínos volt... Tüzes lányok... zengő harangzugás ezüst csengése, vad, kaotikus zene... amely lassan sántáni melódiává megy át, mely befuródik Mária agyába, mint egy végtelen csavar...

Hangos kiáltással felugrott... Minden tagja remegett és az ajtóhoz rohant. Ott észhez tért...

Hajnali öt óra volt. Az első, ványadt ébredő felhők rongyokként csüngtek az égbolton...

Dideregve bujt vissza az ágyába. Szelid béke köszöntött rá... mint egy halk hintázás, csendes tengerhullám hátán. Valaki gyengéden föléje hajolt és idegen, erős illat áradt feléje. Sűrű, szőke férfihaj surolta arcát... És egy kéz nyult a melléhez...

Álom!

Felébredt... világos, derűs sugarak hatoltak lányszobájába. A mellette lévő teremben hallotta a szobalányt takarítani. Boldogságban fürödve felült ágyában. Mosolygó szíve egészen a torkában dobozott, könnyek törtek elő fényes szemeibe és ki akarta tární a karjait egy új boldogság elé...

Tizenegy órakor jött Ferenczy Béla.

Mária csendes mosollyal ment eléje.

Azután a szalonba ültek. A szoba a napos oldalon feküdt és a rolók le voltak eresztve. Csak a részen hatolhatott be a tavaszi napsugár.

És míg Béla beszélt és kék szemei borongó vággyal csüngtek a sápadt gyermekarcra... a lány boldogan mosolygott és lassan és lopva lélezte be a különös, idegen illatot, amely a fiu kusza, szőke hajából áradt ki és amit éjszakai vergődésében érzett...

És úgy tűnt fel Máriának, mintha kis diszebecske volna egy pompás farkaskutya oldalán...

Mikor a fiu távozott, az előszoba ajtajáig kísért a lány. Béla úgy tett, mintha szólni akart volna.

Az előszobában megpillantott egy női biciklit.

— Igen, igen, az enyém! — szólt Mária.

— De hiszen ez pompás! — A fiu arca sugárzott. — Akar holnap velem utazni?

Mária mosolyogva bólintott...

— Tehát hány órakor jöjnek magáért, Mária?

— Négykor!

Mikor Mária visszatért szobájába, anyja jött elébe pongyolában. Szemein meglátszott, hogy a papa ma éjjel igen előzékeny lehetett vele.

Mária a diván sarkában ült és maga elé mosolygott, mint akinek édes tilka van Arcát, amint megpillantotta a szemközti tükörben, mintha megváltozottak találta volna... rózsásan átvilágítva. És lezárta szemeit és mintegy álomban széttárta karjait, és fehér fogai élesen csillogtak az égő ajkak között...

Másnap négyre Mária készen volt.

Öt perce, hogy türelmetlenül fel és alá száguldott a szobájában, új fehér lodendresszébe, a rövid térdnadrágában és az angol kabátjában.

Csengettek.

Gyorsan felrakta a tükör előtt a feketesildes fehér sapkát.

Künn Ferenczi Béla a mamával tárgyalt.

— Remélem, nem haragszik, nagyságos asszonyom?

— Sőt ellenkezőleg örülök, ha kissé kibujt innen. Hisz Mária amugy is nagyon emancipált. Maguk mai fiatalok, stb.

Béla mondott valami udvariasat. Azután Máriát üdvözölte. A lány kezét nyújtotta neki és pajkosan nevetett. A mama homlokon csókolta a lányát:

— És aztán meg ne fázz!

Béla vállára kapta Mária kerékpárját és levitte.

Aztán felszálltak.

Átrepültek az utakon, hogy a levegő szinte zugott körülöttük. Aztán hebehurgyás pálya jött. De a rázás élvezetet okozott nekik, ezáltal amugy istenigazában érezhették fiatal testüket.

Végre egy nagy hidhoz értek. Át rajta. A szellő arcukba csapott. A lánynak melege lett. Nem beszéltek sokat, csak egymás sugárzó, fiatal szemükbe tévedt néha tekintetük.

A folyó part egyik magányos helyén leszálltak.

A naplemente hosszú vérvörös sugarai az ezüst-szürke vizet folyékony vörös tintába mártották. A villogó színek, a víznek illata minden idegében és idomában vonaglott Máriának és egy sejtelmes vágyba, egy túlérzéki elveszejttségbe folyt egybe lelkében. A víz mintha aggódó, vágyó, drága melódiát zengene.

Aztán már csak a tompa, sulyos zugás maradt, a vérvörösén vágyódó folyó vér, mely melegen és dusan fotyt ereiben. Egy könnyű szédülés örvénylette körül. Egy idegen, erős illat szőke férfihajból. Egy kéz a melléhez nyult. Mária égi fejét a fiu mellére tette, aki a lány testét szorosan magához vonta.

Az ut magányos és sötét volt...

Egymásra buktak. És a két kérpár is egymás mellett pihent egy fánál...

„Csöppike“.

Száva Vémits

Asztalos

Kész háló, konyha berendezés
otcsó árban kapható

Gyárváros, Tigris utca 25. 36

BROWN UR HÓDIT

— Eredeti kézirat —

Brown ur kimondhatatlanul dühös volt. Miért nincsen neki sohasem szerencséje a nők körül? Igaz, hogy már kissé vénecske volt, éppen Adonisra sem hasonlított, köpcös termete, meglehetősen jól ápolt és terjedelmes pocakja sem váltak éppen előnyére — de pénze, az volti.

És mégsem tudott egy valamire való nőcskét sem szerezni, pedig ma délutánra már egész biztosra ígérte neki Lill, a kültelki kabaré nagyszerű szubrettje, hogy meglátogatja. Persze csak ígérte, de jönni nem jött el. Pedig Brown ur kitett magáért, alaposan előkészült a fogadtatásra. Pezsgő, hideg szárnyas, pástétom, mindenféle inyenc étel, hogy a művésznő a lehető legjobban érezze magát.

Nem volt más hátra, mint hogy egy egész délutáni hasztalan várakozás után este egyedül üljön asztalhoz és fogyassza el a drága ételleket, amit Brown ur meg is tett. Alaposan nekilátott a pompás dolgoknak, szokása szerint jól megfűszerezett mindent, szorgalmasan ivott közben, vacsora után pedig végigheveredett a pamlagon és egészen jól érezte magát, csak legfeljebb azt sajnálta még mindig, hogy egyedül kell hevernie azon a pompás ruganyos diványon, amit nem csak az Isten, de úgy látszik a kárpitos is két személynek temertett.

Sok ideje azonban nem volt az elmélkedésre, mert az ajtón kopogtak és bájos, fiatal nő lebbent be a szobába.

Brown ur sietve tápázkodott föl és boldogan csókolgatta össze Lillnek nem csak kezeit, hanem a karját is, mert ő volt az érkező. Udvariasan segítette le kalapját, csak azt sajnálta, hogy nem kínálhatja meg semmivel sem, legfeljebb pezsgővel, az még maradt, de erről igazán nem tehet, hiszen délutánra várta a művésznőt.

Lill azonban megvigasztalta, bocsánatot kért a késésért és nagyon kedves volt.

Brown ur mohón legeltette szemét hófehér nyakán, mélyen kivágott bluzán és a mögötte láthatatlanul meghuzódó gömbölyű halmokon.

Lill észrevette a pillantást és kikapcsolta a bluzát.

— Az ingemet nézed apukám?... Ugye milyen szép ez a csipke? Selyem... — kezével odavitte a férfi kezét és végighuzta puha kebelén.

Brown ur izzadni kezdett.

— Tyhü... de meleg van...

Lill megcirogatta.

— Vessd le szépen a kabátodat, előltem sohse zsenirozd magad... sőt, ha megengeded, én is kényelembe helyezkedem... itt tényleg nagyon meleg van...

Levetette a bluzát, szoknyáját.

Elragadó bájos és izgató volt fodros harisnyakötőivel, selyemharisnyában egy csipkés kis nadrágban és a könnyű, fátyolszerű ingben, melyből nem csak a nyaka és vállai, hanem a keble is egészen kilátszott.

Brown ur ölébe ült és összecsokolta.

— Apukám, te olyan csinos fiu vagy... ezentul minden nap eljövök hozzád... nagyon megtetszettél nekem...

Brown ur boldogan és büszkén mosolygott, kipirult arccal, verejtékes homlokkal töltött a poharakba.

Ittak, beszélgettek, tréfálkoztak, csókolódtak, egymáshoz tapadtak és Brown ur érezte, halántéka táján kidagadnak az erek. A lány fülébe sugta hát:

— Drágám... ugye jössz... gyere a pamlagra...

Lill mosolygott, szemérmesen elpirult, azután ráütött Brown ur kezére:

— Menjen, maga rossz ember... maga aranyos ember...

Fölugrott, egy-két ugrással a pamlagnál termett, végigfeküdt rajta, arcát szemérmesen a párnákba temette és türelmellenül, lázasan, remegve várt.

Brown ur szíve fönn dobogott a torkában, remegett az izgalomtól. Fölemelkedett, odament a pamlaghoz, lassan egyre lejjebb ereszkedett. Már érzett valami puhát maga alatt. A pamlag nyekergett, nyikorgott, a köpcös test hanykolódott jobbra-balra, sehogy sem találta a helyét, elvesztette az egyensúlyt... és zsupsz lefordult a pamlagról.

Brown ur éles ütődést érzett az oldalán és fölébredt. Lenn feküdt a pamlag előtt a padlón, a pam-lagon egy pár diványpárna feküdt össze-vissza, gyürve, hányva, már

egészen sötét volt a szobában, csak a hold vigyorgott be gunyosan és megtört halvány sugara Brown ur félig kopasz fején.

Pék Dezső.

NIZZAI KARNEVÁL

Lapunk részére írta: LÁNYI LÁSZLÓ

Lányi László kitűnő novellája méltán viseli ezt a címet, mert egy felséges és igazi karnevál jelenetei peregnék le az olvasó előtt. A hosszú novella telve van a legfordulatosabb jelenetekkel és merész elképzelésekkel.

I.

Zajos, vig augusztusi éjen nyílt meg Nizzában a Karnevál. Nagy, fehér ivlámpák szórtak fényt, nevető jelmezesek ugrándoztak, fehér lányok. Az uton a kocsisor vonult végig s a kocsikra virágcsó hullott. Távolabb, zöld égerfa alatt aranyujtásos zenekarok húzták a gyönyörű éjbe a karneváli szere-nádót.

H. Aladin a fehér aszfalton sétált fel s alá. Széles vállán hanyagul át volt vetve a köpenye, fehér, élesmetszésű homloka merészen olvadt össze az éjszakai fénnel, haja kissé kuszáltan lógott. Izmos volt és barna, huszonhét éves és álmodozó. Kalandok jártak eszébe, kalandok, melyek olyanok, mint egy lány fehér, kemény, rózsás keblekkel, karokkal, melyek vékonyak, puhák, vagy egy fénylő vörös női hajszál...

A kocsik végtelen sora tele volt kacagó, csillogó szemű asszonyokkal, kik formás lábaikat nevetve lóbálták, kidomborodó szép formáik párnásak, fehérek voltak.

Aladin egyszerre megállt.

Egyik fényes kocsiban egy szenvedélyesszemű nő ült, barna, fényes mély szemekkel, szoros bársonyruhában, fényes harisnyás lába a fehér meztelen hust izgatón juttatta érvényre. Puha, finom nyaka sováran hajlott előre. Aladin elpirult: a nő szemébe nézett! Mély volt ez a nézés.

Aladin lassan kiért a tömegből az apró házak felé, melyen túl már az árnyas, zöldes erdők terülnek el, mythosi magányban. A házak között csend volt, mindenki a Karneválon volt, csak egy kis kávéházban csillogott a fény.

Aladin lustán ment be, fel a kis

erkélyes terrasra. A terrazon zöldes asztalkák voltak, pálmafák mellett, senki sem volt ott, árnyas félhomály derengett, a messziből végtelen finoman áthalkulva csapódott ide a zaj. A légkör csillámolt a pirkadó fényben. Kávét rendelt.

A kávét egy lány hozta.

Gyönyörű arcú lány volt, szeme kissé árnyékos és sötét. Leült melléje.

Ketten voltak. A lány nem nézett rá, lusta szempilláit mintegy félig lehunyta. Bent a kávéházban a kaszírő élvezte nyújtózkodott a divánon, mellette egy férfi volt. Aladin odanézett. A lány is.

A kaszírő kéjesen dült végig, a férfi gyors, mohó mozdulattal lehasította a fehér combokról a ruhát, föltolta s kikapcsolta a bluzát. Szép, érett, kíváncs volt az asszonytest: villogó, meztelen, meleg husu, a formás lábak meztelenül dörzsölték egymást.

Aladin szenvedélyesen ölelte át a lányt, érezte, hogy mily forró és izzó annak teste, amint ölébe kuszlik és remeg, és szoknyája felcsuszlik, bugyija meg fehér lányhust sejtet. A kis halmok sudár vonalban szöknek előre, keményen. Megcsókolta a lány nedves, puha száját, mellére húzta. Végighasította a ruhát, a lány élesét sikoltott s hozzáfeszítette testét. Aladin remegő ujjai végigfutottak a meleg, meztelen leányhason, vadul mélyedtek a feszes lánycombokba, a formás idomokon végigkuszta... A lány melleivel a fiu ajkát érintette, kis ülepe kéjesen rázkódott az erős combok érintésétől.

Aladin görcsösen ölelte magához s a lábak, rózsás térdék engedtek, a kis has buján emelkedett.

Ekkor jött valaki s a kávéház ajtaja megnyílt.

A lány vörösen takarta el meztelen testét, pirult, lihegett. Felállt és kisietett. Aladin hallotta, amint a vendég szól:

— Sörit kérek!

Tehát vége az első kalandnak! — gondolta Aladin maga elé bámulva.

Felemelkedett és kiment az éjszakába. Két óra múlt éjfél után.

Végtelen csönd húzódott meg mindenütt és Aladin lassan megindult az erdők felé.

II.

A házsorok közt hirtelen egy fekete fogat robogott végig az erdő felé, azonban a házsor végén három bandita ugrott elő. Ez az uccácska amolyan apacsfészek volt: éhes lelkekkel tele. A férfiak kiragadták a nőt a kocsiból, durván átfogták és az erdő felé futottak vele, a rémült kocsist az egyik fejbeütötte.

A nő élesen felsikoltott:

— Segítség!

Lábai térdig előtűntek, a ruha félig lehasadt melléről, meztelen válla fehér és észbontó vakítású volt.

Aladin határozott. Pillanat alatt eldobta kabátját s az erdőbe rohant.

Atléta teste erővel lendült neki, mellkasa kitágult. Nemsokára tíz lépésre érte be a futókat, azok közül kettő megállt és nekirohantak. Aladin izmos karja nekilendült, ütött, ő is egy ütést érzett, de amikor szétneézett, a két apacs a földön hevert. Az erdő kietlen volt és pusztaság: két férfi és egy nő, minő jelenet... A rabló hatalmas volt és erős. Vadul nézett a fiura, letette a nőt és szembeállt.

A nő a fiura nézett és Aladin felismerte. A kocsibeli nő volt, az a sötétszemű és elpirult újra. A nő még erősebben nézett rá, mint ha mondta volna:

— Ez a férfi itt, ha nem segítel, rabjává tesz. Itt az erdő mélyén, csak te bírsz megmenteni.

Aladin a beszélő szemeket megértette.

Ugyan e percben a rabló izmos két karja feléje kapott s a fiu meg-ingott, de ő is átkapta, barna teste még keményebben fogta át a rabló derekát.

Az asszonyért!

A rabló erősebb volt! Aladin

érezte, amint meginog, hátraesik s a rabló kése felvillant... melléhez nyomul és belédőf, — erei megfeszültek, még egy erőfeszítést tett s mikor az apacs ép szíven akarta szurni, acélizmainak egy rándulásával felemelkedett, öklével nagyot ütött az apacs mellére és a kés messze kirepült...

III.

Kábultan emelkedett fel. Mellén kis sajgó seb volt, jelentéktelen, apró, csöp kis vér szivárgott csak. A nő haja kuszáltan lobogott, félig meztelen alakjával a fiu felé hajolt, puha, nedves ajkaival a sebet csókolgatta.

Aladin magához tért, zavartan állt fel. Az elpirult:

— Köszönöm senyor, — sugta a nő, — hogy megmentett... milyen erős...

Szeme végigszaladt a fiu hajlékonyan erős alakján és csillámlott. A melle, a kemény, fehér, forró melle egészen fedetlen volt, kéjek, csókók alá vágytak a nagy fehér emlők, melyek omlóan bugyantak ki, a gömbölyű karok alatt kis, apró illatos pihécskék rebbentek szét játékosan és buján.

— Itt nem messze van a kastélyom, — folytatta a nő tovább, kíséren kérem el... félek... éj van és... a kocsim nincs itt...

Sárga hold sütött.

A nő előre ment és mind beljebb jutott az erdőbe. Mélységes csönd volt és mélységes fénnel hullott a hold...

Az alakja hajlongott, remegett, s Aladin nézte a félmeztelen felső test kábitó vonalait, a felhasított ruhából térdig kivillant formás lábakat...

IV.

Hajnalodott, mikor a kastélyhoz értek.

Nyikorogva nyílt ki a kapu, keleti pompa tárult elő, fényes ruhájú lakájok szaladtak szét, nyíltak az ajtók s egy bordó drapériás terembe jutottak.

A pamlagon egy fehér, finom hálóing feküdt. Aladin elpirult, elképzelte a nőt ebben meztelen térdekkel...

A nő még hevesebben elpirult, gyorsan leült s a fiut is leültette.

— Uram, önnek mindez furcsa. Talán igaza lehet. Most remélem, vendégem lesz pár óráig, amíg

rendbeszedi magát. Elvezetik szobájába.

V.

Reggel volt vagy este, azt Aladin nem nagyon tudta. Izmosan és frissen ugrott fel az ágyból. Álma üde volt, mint egy lehetőszerű, halk zeneütem...

A szoba sötétén tátongott s Aladin előtt egy csinosarcu szőke lány állott. Nyaka meztelen, puha ivben hajlott meg, nesztelenül csillogtak gömbölyű, formás karjai.

— Uram, kíséren.

Aladin a lány után ment. Be egy csodálatosan nagy, égszínkék terembe, melynek közepén kör-alaku fürdő-tó volt, rózsaszín vízzel, illatos hullámokkal, mint az már Nizzában szokás.

— Kérem, — szólott a lány, — urnóm megbízott, hogy szolgálátára legyek.

Aladin kissé zavartan állott, nem nagyon értette, hogy mit ért ez a gyönyörű, izmos, fehér szőke leány szolgálát alatt...

A lány érezte ezt. A fiuhoz lépett és segített levetni ruháit, a tegnapi seb parányi forradásban huzódott a kemény mellen. Aladin szoborszerű meztelenségben meredt, már nem szégyelte csöpet sem magát. Erős, sportedzett teste diszkoszdobó római atlétához hasonlított, minden harmónikus és arányos volt rajta. Széles válprecéi megropantak és sudár ugrással a vízbe vetette magát.

A lány természetes mozdulattal hullatta le kis lakcspóit, bugyiját. kibujt ingéből, combjai csodálatos ivben összeforrtak, szirmok voltak, egy virág isteni szirmai...

Aladinnak tűnie kellett, hogy a lány meleg kezeivel végigtörölje testét, inget adjon, dacos fűrtjeit hátra simítsa...

Mindketten meztelenek voltak. A fiu combja néha a lány combjához ért, ilyenkor összerendeztek. Aladin egyszerre csókot érzett, a lány szőke haja vállára borult s a szűzi ajkak élvetégen tapadtak a mellére.

VI.

Egy fehér teremben várta a nő. Minden fehér volt, finom, melan-kólikus rezedaiilat terjengett, barna, tompa fényekkel. Az asszony pongyolája habos és szintén fehér volt, két meztelen, telt karja és melle, s halaványan elődomborodó mell-

bimbói izgatóvá tették, haja sötét, fekete színben csillámlott.

— Uram! — kezdte, s muzsikálóan dallamos volt a hangja. — Sokat tett értem. Meg kell jutalmaznom... Kérem, tekintsen el attól, hogy itt minden olyan furcsa. Félóra múlva jöjjön ide vissza, a szobájában van egy ruha, vegye fel s úgy jöjjön vissza, majd mindent megmagyarázok.

Feléje nyújtotta finom, fehér ujjait, a kis apró kezét s amint előre hajolt, mellei kibuktak, a fiu tekintete mohón futott végig a sima, bársonyosan sikos bőrön, szeme izzott s sováran tapadt ajkaival a kis, fehér, puhán meleg kézre.

VI.

A szobájában a pamlagon tényleg ott feküdt egy öltöny.

Fehér volt az is, arany paszománttal és csillogó gombokkal. Valami huszáruniformis lehetett...

Aladin zavarosan nézett maga elé.

— Mi ez?... Felvegye?... Hogy is került ő ide? Itt szabad e maradnia?

Tétován tett néhány erélytelen mozdulatot.

— Mit tegyen?

Kifelé indult, de hirtelen eléje tűnt a nő, két csupasz melle, lefele a meztelen, izzó női hus, test, test, azok a szemek...

A ruha után nyult.

VII.

Félóra múlva készen volt.

A karcsu ruha alatt izmos teste hajlékonyan bontakozott ki, fehér ruháján csillogtak a paszomántok és gombok, fekete lak csizmája tükörszerűen pompázott. A fején kócsagos türkizzel megerősített csá-kó volt.

Fehér és szép volt. Mint a Hattyulovag „Parsival” operából.

Lassan ment a nő fehér szobája felé. Körülötte a folyosón minden csillogott, lépteinek ereje besüppedt a szőnyegekbe, sujtásai remegtek a mellén s előtte táncolt táncolt a nő, a nő...

Lakájok huzták félre előtte a függönyt s ő belépett...

Éji homály derengett, az ágyban omló párnák közt várt rá valaki...

— A nő!...

Meztelenül...

(Folytatás a 14. oldalon.)

HAJÓTÖRÖTTEK

— Eredeti kézirat. — Irta: Lányi László. —

Lányi Lászlónak páratlanul érdekes novellája, melyben a mindvégig izgató cselekményekben dus történet középpontjában ott áll egy gyönyörű asszony és a megközelíthetetlen férfi.

I.

A könnyű sál a nő márvány-fehér és meztelen nyaka köré csavarodott, kissé hűvös szél fujt a fedélzeten és a hajó a hullámokat szelve haladt előre...

A szellő fellebbentette a formás lábáról a szoknyát, kivillant a habos combhus egy kis része, a csipkés nadrágocska szegélye.

A nő mellett lenszőke, izmos, barnára sült fiatalember állott.

Valami álmódzó nézés volt ez és szinte lányos tekintet...

— Helda! — könyörgött és kék szeme bemélyedt a nő acélzöld szemébe, — csak egyszer csókolhassam meg. Talán aztán meg is halnék.

A nő elnézett a fiu felett. Kissé szerette, de... nem tetszett így neki.

Vadnak szerette volna, erős himnek látni, ki maga alá préseli a vergődő nőtényt, bátornak, ki neki száll a végtelennek és győz!

A fiu az asszonyra függesztette szemét imádattal és egyre nézte csak nézte... De ah! nemcsak ő, a nagy luxushajó minden utasa, itták a nő nagyszerű formáit, illatát és vérpiros ajkának rángatózását, és a matrózok, és a tiszték és mindenki.

A nő lassan sétált a mellvéd párkánya mellett, izmos, formás lábain a pókhálós selyemharisnya megfeszült, hátsótestének minden kis vonala egy izgató, kéjes játékot üzött, csodaszép dereka hajlodozott, mint egy orchidea a tavaszi szélben.

Az asszony mitsem vett észre a sétáló utasok nézéséből, egyszer sem nézett Fridre, a szőke fiura, aki folyton mellette járt. A tengert nézte, mely hullámzott, kéklett, forrongott a szép éjszakában, a hajólámpások fehér reflektorfényében.

A sál röpködött, az érett asszonytest diadalmasan fehérlett a szürke esti fényben.

II.

A sziréna éleset süvített.

A gong is megszólalt és vészesen hangzott a hajósip hangja.

Fékevesztett emberek rohantak, félmeztelen asszonyok, lármás tömeg. Matrőztiszi egyenruhák tűntek itt-ott fel.

— Sülyedünk! — hangzott a rémült kiáltás, — végünk van!

A hajó fenekén lassan, de egyre áramlott be a tenger sós vize, odarohantak, izmos öklök igyekeztek betömni a rést, de lehetetlen volt. A tömeg megvadult és fékevesztett lett, hiába volt parancs, intés, a matrözök félművelt csoportja a nőkhöz rohant.

III.

Helda ajtaját is felszakította a tömeg.

— Add ide magad szépasszony! — üvöltött egy tagbaszakadt, izmos fickó, — talán utoljára teszed, ugysis végünk van.

Az asszony rémülten huzódott hátra, a fickó durván leszakította a pizsamát róla, csak bugyiban maradt és selyem harisnyákban.

— Ezt is, — hörögte a durva fickó és a dívánra szoritotta az asszonyt. Lehuzta a kis cipőket, a harisnya ezüst csatját kioldotta, durva kezei a meztelen lábcskák-ról lehúzták a harisnyát.

— Így, — hörögte aztán és kéjesen szemlélte az asszony bارسonyos talpacskáit, finom bokáit, az émlők kinosan feszültek meg izmos karjai alatt, a karcsu derék hátratört, a gyönyörű test vergődött, kinosan sikoltott az asszony, de a nagy zürzavarban senki sem jött. Csak a matrözök gunyos hatója hangzott nagy sátáni pokolsággal.

— Eressz! — fuldokolta az asszony. A matröz hevesen átszorította és a nő hasa felé nyult, mely előredomborodott. Kioldotta a kis nadrág kötőjét. A nő végső erejével ellökte magától, de a matröz újra átszorította, letépdeste a bu-

gyit, mely lecsuszott a vergődő combok kéjes nyílásáról, a fehér, meztelen ülep odapréselődött a diványhoz.

A matröz buja szájjal tapadt rá és a térdeket szétfeszítette.

E percben izmos öklök csapott le rája. Valaki galléron ragadta s kihajította a folyosóra.

Zilált arccal állt az ajtóban Frid.

De arcán nem volt a lányos, bágyadt vonás. Férfias, bátor, kemény vonása volt ennek az ősembernek, ki a fehér üllepű, sudár emlőjű nőtényt védi haláláig. Melle szélesen kifeszült.

Két matröz nekirohant.

A fiu kettőt sujtott és — két test zuhant. A harmadik a mellvédnek vágódott.

A fiu ekkor felragadta a meztelen nőt és kirohant vele. Kis kajütös motorcsónak állott a hajó elején, a fiu beleugrott, a nőt a kajütbe helyezte, ráterítette köpenyét és ráfeküdt a kormánykerékre. Sebesen száguldott a kis csónak, talán száz méterre lehetett, mikor tompa moraj hallatszott távolról: a hajó teljesen elsülyedt.

IV.

A fiu haja vadul lobogott, arcán izmos férfierő tükröződött vissza.

A kajüt kis ablakán kinézett a nő...

Így! Így tetszett neki. Erősen és bátran! Halkan kiszólt:

— Frid!

A fiu meglapátolta a gépet, leállította a vízmérőt és a kormányt, úgy hogy a kis hajó lassan, nyugodtan siklott előre.

Frid belépett a kis kajütbe. A nő semmit sem szólt, csak a szeme hívott, de nem is kellett, hogy szóljon. A fiu vad, szerelmes ajkkal tapadt rá. A nő enyelegve kicsuszott karjaiból, a kabát lehullott róla és meztelen husa elővilant. Buján nyujtotta ajkát a fiunak s élvezte a fiu combjait, melyek combjai közé simultak, lefejtette a fiu ruháit, szivta az erős, meztelen férfihúst, felemelkedett és rózsás emlői kidagadtak, lábait kéjesen szétfeszítette a fiu dereka felett.

A tengeren feljött az arany színű Nap.

Nyugodt és csendes volt minden, a távolból egy városnak a körvonalai bontakoztak ki. A kék hegyek tetején a napfény táncolt.

Az asszony meg a lány

Lapunk részére készült eredeti fordítás.

1.

Az egész városka tudott és beszélt róla, de én nem sokat törődtem velük. Kinek mi köze hozzá, mit és hogy csinálók. És akármit beszéltek az asszonyról, én kitarítottam mellette. Szerelmes voltam belé, vágytam rá, nála nélkül el sem tudtam volna képzelni az életet, minden olyan üres, sivár, tartalomnélküli lett volna.

Maurerné özvegy volt. Gyönyörű szép asszony. Magas, feltalak, formás, hófehér tagokkal. Asszony, aki forró volt és aki tudott, igazán tudott szeretni.

Kisvárosban semmi sem maradhat titokban. Ő azonban nem bánta, ha beszéltek is az emberek és később már én sem bántam.

Eleinte igaz, sok harcom volt emiatt otthon, de később ott is hozzászoktak mindenhez és zavartalanul töltöttem estélyimet — gyakran éjszakáimat — az én szerelmes, forró szép asszonyomnál.

Egy este éppen a tükör előtt álltam, nyakkendőmet igazítottam, amikor belépett bátyám.

— Ernst, nagyon kérek, maradj ma este itthon. Vendégeink lesznek és különös volna, ha te hiányoznál. Különben is — tette hozzá metszően — azt hiszem eléggé szabadjára hagyunk, hogy néhánéha, amikor a családi becsület, — hogy úgy mondjam, megkívánja — rendelkezésünkre állj.

Beláttam igaza van, kedvetlenül kérdeztem meg:

— Kik jönnek?

— Schneiderék... Maradsz?

— Igen!

Bátyám kiment, én pedig boszusan vágtam magam végig a pamlagon.

— Vége a szép estének... mit is fog gondolni Hilda? És éppen Schneiderék... Helén is itt lesz... biztosan megint „terveznek“ valamit velem. Valami készül ellemem.

Schneider Helén gyermekkori ismerősöm volt, vidám, szőke, kis csitri, akivel örök hűséget fogadtunk egymásnak annak idején és akivel már szüleink is eljegyeztek „elméletben“ már akkor, de akit már három éve nem láttam. Csak

hallottam, Berlinben van, egy intézetben... Unalmas, szende egy szüz lehet.

2.

Eleinte kissé szokatlan volt számomra a társaság, de lassankint belemelegedtem a beszélgetésbe és mind sűrűbben és sűrűbben néztem szomszédnőmre, a hajdani „csitri“ Helénre, mennyire megszépült, megnőtt.

Asztalbontás után az öregek két csoportban preferánszot kezdtek, Helén megfogta a kezemet és maga után húzott a szalonba.

— Jöjjön, jöjjön, szereti a zongorát?

— Ha ilyen szép lány ül mellette.

— Menjen, úgy sem hiszek magának.

Pontosan, de érzéssel játszott. Az intézeti fegyelem, de a saját lelke is kiérződött belőle.

Aztán beszélgettünk.

— Tulajdonképpen mi régebben tegeződtünk, miért ne tegezhetnélek most is.

— Megfogtam a kezét és magamhoz akartam vonni, de ő elhúzta.

— Nem érdemled meg, hisz te egészen megfeledektél rólam, pedig... — hirtelen elhallgatott, lesütötte a szemét. Különös gyönyörűséggel néztem és akadtam a szavába.

— Pedig... nos, mit akartál mondani?

— Semmit...

— És ha én tudom?

— Ernst... hagyjuk...

A szemébe néztem, lekapta tekintetét, zavarba jött, elvörösödött. Gyönyörű volt. Ha fiatal leány elpirul, annak valami csodálatos fénye van. Szerelmemfénye. Sötét szeme mély, meleg, bársonyos simogatással nézett rám. Az ajka piros volt, arcbőre hófehér, haja aranyzőke, úgy állt előttem, mint egy fakadó rózsa, amelyet még nem érintett senki, semmi, még hamvas, még gyöngé.

Kénytelen voltam megvallani magamnak, nem ilyennek vártam. Alacsonynak, szeplősnek, savanyunak, ostobának képzeltem.

És kellemes, fájdalmas, zavart csalódás fogott el, amikor ránéztem erre a tizenhétéves, fiatal, sága és szépsége feslő pompájában.

Eszembe jutottak a régi séták a Rajnaparton, a nyári esték, az első csók...

Hirtelen megragadtam a kezét, kényszerítettem, hogy a szemembe nézzen... külön pillanat volt ez.

Vágy ejtett meg. Futó vérhullám, mely a fejembe tódult: megcsókolni ezt a tiszta, szüzi, forró ajkat, nem törődve semmivel.

...Visszahőköl, láttam az ajka vonaglását... egy gyémántszemecskét előragyogni a szeme szögletében és mintha mozdott volna az ajka, mintha hallottam volna a suttogását.

— Hagyj, mindent tudok...

...és kiszakította magát a kezemből, kirohant, eltűnt a másik szobában.

Vad remegés szántott végig a testemen, verejték ült a homlokomra, összeszorítottam a fogaimat és sziszegtem kinomban.

Már nem is tudom, mit. Talán:

...oh az az asszony... az az asszony...

Pék Dezső

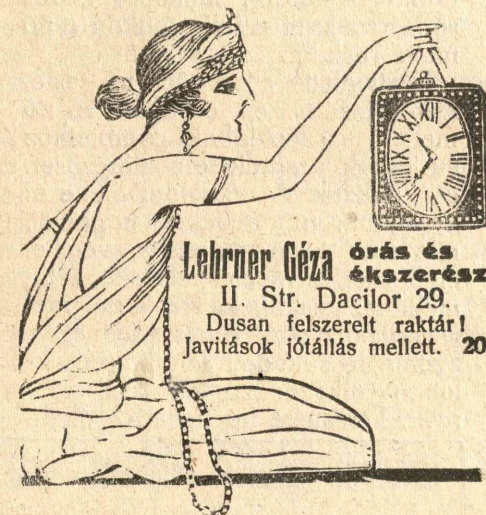
Hölgyek egymás közt.

— Mond drágám mitől van oly szép arcbőröd?

— A M a d o n n a krém-től?

— Hol vetted?

— Az új belvárosi M a d o n n a gyógyszerárban, szemben a Mühle virágüzlettel.

Nizzai karnevál

[Folytatás a 11. oldalról.]

Telt, fehér testén csak egy sárga fátol volt, bársonyos lábacskaítól a puha nyakáig, oly izgató jelenés volt, mint a kéz maga. Szemei félig lehunyva, gömbölyű combjai kéjt ígértek, duzzadt, bimbós mellei mereven előre szöktek s néha az egész mámoros test buján meg-rándult.

Aladint sosem érzett kéz töl-tötte el. A nő elé bukott s csók-kokkal harapta a meztelen boká-kat, a nő kék árnyékos szeme emésztő tüzeket lövelt feléje.

Egy ajtó nyílt meg.

Magas férfi jött be. Ép oly ru-hában, mint Aladin.

Szeme a nőre tapadt. Egy hosz-szu kard villogott kezében s fiu felé indult. Aladin felugrott, zilált haját hátrasimította. A nő a lepel alól feléje nyújtotta két póre kar-ját s e mozdulatra combjairól le-csuszott a fátol, bal combja ké-jesen elővillant, fehér, forró de-rekával s remegő kis hasával, gömbölyű lábszára sima, buja kéjre sarkalló volt.

Az idegen férfi a fiu felé vágott. A kard süvitve zugott. Aladin félre-ugrott. Úgyes vivó volt, de így semmi nélkül! Maga körül nézett, keze megakadt s oldalán arany-markolatu kard volt.

Kirántotta.

Gyors vivómozdulattal vissza-csapott. Az idegen kezéből messze repült a kard, Aladin oldal-saltot csinált. Nem látta, hogy eltalálta-e, nem, csak azt, hogy az szinte összeroskadva kitámolyog az aj-tón, fehér egyenruhában, fénylő bandázsszal.

Nem is törődött vele. Messze dobta a kardot, melléből heves sóhaj szakadt s félig ájultan a nő mellé roskadt.

Égett alatta a vergődő nő teste, szinte izzóan és csókolt a nő melleit, a szép lábak combjaihoz surlódtak, mindketten görcsösen csókolóztak. A nő vadul ölelte át gyönyörű, puha, fehér karjaival, meztelen teste magasba vetette, mellei kéjes megfeszüléssel a fiu melléhez feszültek. Kis lábai ide-geesen horzsolták a fehér párnákat. Szeme lecsukódott, feje hátracsuk-lott... ajka duzzadtan félig szét-nyílt, kereste a fiu husát, csókját.

VIII.

Fekete lakkgépkocsi állt azután elő.

Aladin bágyadtan dült hátra a párnákon, míg ez rohant az illa-tos, friss étellel és levegővel teli erdei uton.

Mintha ez az egész álom lett volna. Igen nagyszerű és fényes, az élet, kissé bána osabb, szür-kébb és valótlanabb szokott lenni. Az a sok furcsaság. Az a nagy-szerű, királyi asszonyruhák.

Nemsokára az autó újra meg-állt. Aladin megint ott volt, ahol azon a kalandékos este, csak a karnevál elmúlt, fonyadt virágok feküdtek az utlesteken, valami asz-szonyillat, mintha káprázatos ze-nére táncolnának tömegek. Koti-lonok lobogtak árván és szomo-ruan, a zenekar a malvini valcert játszotta.

Aladin kiszállt.

A soffór ezüstszegegyű levelet nyújtott át, mintha mosolygott vol-na is egy nagyon picit, aztán fé-kezett, a lakfekte gépkocsi nesz-telenül tova surrant.

Aladin kíváncsian bontotta fel az illatos levélkét, melynek bá-gyadt, fáradtan melankolikus illata volt. Gyöngyszemű betűk sorakoz-tak benne:

Uram!

„Köszönök mindent, de egy vallomással tartozom önnek. Én színész nő vagyok, a na-pokban kellett volna a dara-bom utolsó jelenetét lejátsszani, a főszereplő megbetegedett... Érti... Egyet gondoltam, a da-rab okvetlenül befejezést kellett nyerjen. Ön mindent eljátszott úgy, ahogy kellett, mialatt el-rejtett gépek filmre vették ezt az egész történetet. Teljesen művészi készséggel, élethűen. Ne haragudjon, köszönök még egyszer mindent. Ön nagyon-nagyon kitűnően játszott. Min-dig emlémben lesz, hálával mindenért.” S. H. P.

Aladin maga elé bámult.

Tehát az első kaland is játék, játék minden, az asszony a fény, a pompa az Élet.

Kissé szomorú mosollyal tépte darabokra a levelet. Az apró fosz-lányok szerte mentek minden

irányában a szélrózsának. Karne-váli álom és játék volt minden.

Lassan a nőre gondolt, ölelései-re, izzó csókjaira, és a melar.kolia elfoszlott. Nem, az a nő a csóko-kat már nem játszta, akkor már nő volt, nő sovár, vágyó, meleg, szerelmes asszony.

Nő, nő, az övé.

Virágos kedvvel ment a szálló-da felé, hajlékony teste rugalma-san ingott, a léptei hosszuk voltak s ajkán feltört a dal:

Öröm az Élet

Asszonyok: szépek...

Orvosnál.

— Drága doktor ur, nem tudná a kis fiamat megope-rálni?

— Mit kell ezen a négy hónapos gyereken operálni, hiszen egészséges.

— Hát tessék tudni, hogy a férjemre hasonlítson.

Fassbinder Lajos

Oriszabó,

43

Temesvár, II. Három király u. 4 szám, készíti a legdivatosabb öltönyöket, a legkényesebb izlésnek is megfelelően. Postamunkákat is vállal! Szólid árak!

Kubitz Frigyes

kárpitos- és diszitőműhelye

Gyárvaros, Három király u. 18 sz. alatt.

43

Vállalok mindennemű kárpitosmunkát, va-lamint autópárnázásokat és kárpitozásokat.

Ez a hely

a MIA
Krém
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timișoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA K R É M-nek nem kell már reklám

Diszkrét ügyekben eljárunk, ilyen kérdésekre levélben válaszolunk.

Portó melléklendő.

GYÖNYÖR-VÁROS

BERLINI-ERKÖCSREGÉNY.

IRTA: FÁBIÁN SÁNDOR
(Eredeti kézirat. — Minden utánnyomás tilos.)

(14)

A vénasszonyok egyike most fel-sikoltott:

— Uristen segits! Szent Jakab ne hagyj el! Az elátkozott szobába új vendég készül! Nézz csak, Duvall asszonyság.

Az asszonyok riadt kíváncsisággal bámszkdoktak föl a tér végén álló hatemeletes palotára, amelynek a legszélső manzardablaka most megnyílt, beengedve a levegőt és a napot.

— Azám, csakugyan.

— Szellőztet madame Plunkey.

— Hát akadt volna olyan szerencsétlen, aki be mer költözködni?

— Ez lesz a harmadik.

A titokzatos szoba ablakában most megjelent maga madame Plunkey, a szállasadóné. Főköttje kibukkant a magas ablakból s a kávésnénikék odalenn a kávémérésben keresztet vetettek asszont mellükre.

— Szent Jakab, segits. Most csinálsz szállást az új elkárhozottak.

S a kis vendéglő kávézó vénasszonyai olyan izgalomban voltak, amilyenre a leghevesebb sufragetteharcok idejében sem volt példa.

Bosszusan hallgatta a szomszéd asztalnál János ezt az ostoba, haszontalan fecsegést.

Délután János fűtörészve ugrott ki a kocsijából, csomagjait, bőröndjeit azonnal a lifthez vitette maga után.

Hatodik emeletre — mondta — madame Plunkeyhez.

A házmesterné összeborzongott, mielőtt a liftet elindította volna.

— A harmadik — dadogta. A harmadik.

— Miféle harmadik? — kérdezte a fiatal ember. Nem a harmadik emeletre akarok menni asszonyság, hanem a hatodikra!

— A harmadik áldozat. Nem, uram. Én jó keresztény vagyok, nem viszem fel a liften. Részesévé lennék az ördögnek és az ő művének, — dadogta ijedten az asszony.

János dühös lett.

— Miféle ördögről beszél itt maga? Ohó! Én föl akarok jutni a liften, megértette néném asszonyság?

A házmesternő azonban már el is futott és a viceházmestert küldte elő. Ez csendesen felszállította a hatodik emeletre az idegeskedő lakót anélkül, hogy bármit is szólt volna a madame Plunkey szobája köré fűződő titokzatosságról.

Madame Plunkey a legédesebb mosollyal fogadta Jánost.

— Nagyon kényelmes, elegáns és tiszta szoba ez kérem, még eddig mindenki nagyon meg volt elégedve vele, aki csak benne lakott. El se kíváncsítottak innen a haláluk napjáig.

A ravasz vénasszony itt kíváncsian figyelte a vendég arcát, mutat-e valami elváltozást. De az nem reagált a megjegyzésre.

János egyedül maradt, levetkőzött, lefeküdt. Fáradt volt és minél előbb el akart aludni. Az ágy pompás volt és olyan hamar elfogta az álmot, hogy majd elfelejtette lecsavarni a lámpát, mely a menyezetről lógott. A kapcsolója, sajnos nem az ágya mellett volt, hanem az ajtófélfán. Azért hát ki kellett lépnie az ágyból, de aztán egy pár perc múlva mély álomba merült. Berlinről álmodott. A gunyosan vigyorgó Förster, a kísérteties szabómester Wokurka, a flangáns Heming, a szép Rudi, Grethen, Lola intettek neki és ő boldog volt.

Nem tudta, hogy milyen sokáig feküdt, amikor hirtelen felébredt. Koromsötét éjszaka volt, semmi zörrej, semmi hang, ami felriaszthatta volna. Tulajdonképpen nem is ijesztette meg semmi, sőt ellenkezőleg. János egész határozottan érezte, hogy valaki mellette fekszik és ez a valaki lágy, meleg, illatos karjával átfogja. Önkénytelenül is tapogatózni kezdett és kétségtelenül megállapította, hogy hálótársa nőnemű és ha tapintó érzéke nem csal, klaszszikus tökéletességű a teste.

János nem ugrott fel és nem csapott lármát. Valami ösztönszerű sugallatból nem tette és minthogy az alvó nem ellenkezett, kihasználta a helyzetet.

Amikor reggel felébredt, szemébe sütött a nap. Talpra ugrott és megdörzsölte a szeméit. Aztán eszébe jutott valami. Valami szép és hihetetlen. Talpra állt és rábámult az ágyra. Átkereste a szobát, mint valami bolond. Szekrényekbe, kályha mögé nézett. Egyedül volt.

Homlokához nyult.

— Csak nem álmodtam az egészet? — kiáltotta föl. Persze nem, kapott a kérdésre feleletet.

Bolond volt az eset, igazán bolond.

Amikor alkonyodni kezdett, egyre növekedett János nyugtalansága. Hogyan várja ki így az éjszakát? Ismétlődik-e vajon a csodálatos eset?

Egy jámbor regényt talált a polcon. Az egy kicsit segített rajta. De lehetetlen volt a gondolatait eltéríteni arról, amit tényleg átélt és mégis képzelődésnek látszott.

Ugy járt a szobában fel és alá, mint a fogoly cellájában és kereste a megoldást. A legképtelenebb dolgok jutottak eszébe. Titkos bejáratot keresett, de persze eredménytelenül. Minden gyanusnak látszott előtte, a szekrények, az ágy, még a két női arcképet is ievelte a falról és megvizsgálta, mert úgy rémlett, hogy föl és alá jártában az a beszédes szemű szőke megmozdította volna a karját. Arra gondolt, hogy nem is kép, hanem ablak és mögötte élő asszony van. De meggyőződött, hogy ez a reménység is csálódással végződött.

János kilenc órára már lefeküdt és el akart aludni. A leghetetlenebb dolog a világon, hogy az ember akarjon aludni. János olyan ébren volt, mintha a legérdekesebb társaságban ülne.

— Annál jobb, — vigasztalta magát — neked nem is szabad aludni, ha meg akarod látni.

Egészen bizonyos, hogy éjfél után ült a Notre-dame toronyóráján, mikor még mindig ébren volt. Az is bizonyos, hogy aztán mégis elaludt. Hogy mikor? A jó Isten tudja.

Fölébredt megint. Ez is bizonyítja, hogy előbb elaludt. Tehát felébredt, épp úgy, mint előző éjjel és egészen hasonló körülmények között. A vonagló, selymes, forró női kar megint átfogta a nyakát és meleg idomok préselődtek hozzája. És Jánoson újra annyira erőt vett a

kéj, hogy a rejtelmes helyzetben nem törte tovább a fejét. Ha szellem, akkor nagyon használható egy szellem.

Már érezte, hogy megint elfogja az álom, mikor az utolsó, elhangzó cuppanások után ez a kérdés fakadt belőle:

— Ki vagy?

Halk, elfojtott nevetés volt a felelet. János ismétele a kérdést, egyszer, kétszer, többször, türelmetlenül, végre szenvedélyesen. Az álom egészen kiszállt a szeméből.

— Istenem, de kíváncsi vagy, — hangzott végre félig-meddig a takaró alól halk, vig kacagástól kísérve. Ez a kacagás bosszantotta, sértette Jánost, bár a hang lágy volt és harangvirágra emlékeztetett.

— Tudni akarom... Jogom van hozzá.

Nyersen mondta, aztán elakadt a szava.

— Tegnap se kérdezted.

— Meggyújtom a lámpát!

— Csak azt ne! Az Istenért, csak azt ne!

A nő halkan kiáltott, a két kar megint szorosan átnyalábolta a fiu csipőjét és puha ajkak fedték be a száját. És, és... világos reggel volt, mikor felébredt és látta, hogy egyedül van. Egyedül, mint tegnap.

Az az érzés kinozta Jánost, hogy megcsalták.

— Boszorkányság, — kiáltotta felindultan. Még ha valami szép boszorkány lett volna! De mit tudja ő? Lehetett az ördög öreganyja is.

Az első pillanatban tüstént el akart menni, de aztán a higgadt megfontolás győzött.

— Semmi esetre? — mondta háttározottan. El nem mész innen, amíg mindent meg nem tudsz.

Vacsora után bezárta az ajtót, a kulcsot a vánkosa alá tette. Megint átkutatta a szoba minden zugát, lefeküdt, a villanyos lámpát égve hagyta és elővigyázatból egy skatulya gyújtót a kezéhez tett.

— Egyszerűen nem fog eljönni, — állapította meg terve megfontolása után. Igen sajnálta volna. Mert már nagyon szerette volna megfejteti a boszorkányságot.

Egy idő múlva János felébredt, de a lámpa nem égett és egy lágy, illatos kar fonódott nyaka köré és vállába mart egy kemény fogsor. De János most minden csábítás ellen edzve volt. Az ördögök öreganyjának képe izgatta.

— Várj csak! — gondolta megá-

ban János és óvatosan elővette a gyújtót, felült és világoságot gyújtott.

— Krrrk, krrrk!

A gyújtó még a jó időből való volt. Meggyulladt és Fodor látta...

Azóta sokszor megpróbálta leírni ennek a pillanatnak a hatását, de sohasem sikerült. Nincs a világnak olyan nyelve, amelyen el lehetne mondani. Azt mondják, hogy az arab, de arabul nem tudott János. A legszebb, legkedvesebb lányt látta alva maga mellett. Soha ilyen szépet se festve, se valóságban nem látott.

De csak egy pillanatig tartott. Alighanem a fényesség ébresztette fel, ijedten nézett rája, eltakarta kebleit és velőtrázó sikoltásba tört ki. Előkapott a hajából egy apró tört, a tör nagyot villogott az elalvó gyújtó vörös fényében.

János a karját nyújtotta ki feléje és az izgatottságtól hebegve reszketett:

— Bocsáss meg!

De nem kapott rá feleletet. Mint az örült kereste a skatulyát, de elrakta valahová! Bódulva hadonászott az üres levegőben. Egyedül maradt.

Jánost hajtotta a kínzó gondolat, hogy talán örökre elvesztette, amit ebben a pillanatban pótolhatatlannak hitt. Olyan drága volt neki, mint az élete. Kiugrott az ágyból, az ajtóhoz tápolygott, hogy megkeresse a vilamos lámpa csavarát. Végre megtalálta, fény áradt a szobába. Egyedül maradt.

Mint az örült rázta a bezárt ajtót. Eszébe jutott, hogy a kulcs a vánkosa alatt van. Odaszaladt, elhozta, kinyitotta az ajtót és kibámult a koromsötét folyosóra. Seholy senki. Egyedül maradt. A toronyóra egyet ütött.

Ott érte meg Jánost a reggel ágya szélén ülve. Le sem hunyta a szemét. Jókor lement Plunkeynéhez. De ott az ajtó le volt zárva.

A házmesterné fel is világosította aztán:

— Madame Plunkey és leánya Lyonba utazott rokonokhoz.

— Leánya? Hát leánya is van?

— De még milyen csudaszép lány az Alice Plunkey! Csak kissé hóbortos a férfiakba!

János a fejéhez kapott. Kezdte érteni az összefüggést.

Eljött a párisi karnevál ideje sok örömeivel.

Ezek az éjszakák János sokat

mulatott. Meleg köpenybe burkolva kalandokra készült.

Villanyfény széles árjából felmerült a párisi nagyopera márványteste. Az izzó körték nappali fényt árasztottak a nagy térre. Amidőn János a főkapun be akart indulni, egy női dominót vett észre, aki átnyújtotta épp értékes bundáját a ruhafárba. A dominó selymes, vörös ruháját fekete csipkék fedték és húsavakítóan világított. Hirtelen elejtette értékes legyezőjét és az álarcon keresztül örömesen, élénken felcsillogott a szeme. A következő pillanatban Jánosra borult és jobbról-balról arcon csókolta.

Pierre Laroche volt az, aki akkor az autót ajándékozta Jánosnak.

János nagyon megörült, azonnal visszacsókolta Pierrét és karján kísértette a csillogó operaterembe.

Édes, kacagó zene hangzott, a szép álarcok összekapaszkodva keringtek a tükörsima parketten.

Fent a menyezeten apró sárga golyók futottak végig, megannyi kis villanykörte. A falakon freskó festmények, gazdagpompájú és merészöltetű thémák, erdei kastélyok és tengerparti villák, melyek oldalán magányos jegenyék állanak; asszonyok és férfiak; asszonyok hosszú, lebegő uszályokkal és egészen fiatal lányok, melyek fátyolban táncolnak és olyanok is, akik teljesen meztelenek és fekszenek és várnak.

Egy csomó dominó lejtett a teremben, de nagyon hasonlítottak egymásra, dacára annak, hogy kék, sárga, fehér, fekete és rózsaszínű váltakoztak. Egynehány Pierrét próbált kis humort belehozni az unalmas tömegbe, ezek az igazgatóságtól fizetve lettek ezért és talán emiatt is sikerült oly rosszul a feladatuk! A férfiak szemén bágyadtan ragyogott a monocli és alig-alig bírták elfojtani az ásitásukat.

János karjába vette Pierrét.

— Menjünk máshová, itt nagyon unalmas!

Pierre beleegyezően bólintott és hozzásimult Jánoshoz. Keble fedetlen volt félig, szemei élénken csillogtak.

Kiléptek.

Dér és hó fedte a járdát, az ivó-lámpák kék fénye nagymerészen beleugrott a tócsákba, hogy gyémánt-cseppenként villogott a szürke gránit...

Átbolyongták a város óriási testét. Ezer és ezer lámpácska ragyogott az ablakok mögött, a zöld hold-

sugarak kíváncsian buktak a házóriások közé.

Beléptek a Skating- vagy Pallaceszínházba.

A Palace-színház egy nagy terem volt, melynek a közepén óriási jég-tábla terült el. Jégballerinák félmeztelenül produkálták magukat felülről, bengáli fényektől átöntve.

Aztán újra ki. Mindenfelé kiégett szívek, eltépett koszorúk, piszkos fátylak...

A „Foliés Bergéres“-ben mindenféle izgató mutatóvány szórakoztatta a blazírt tömeget. Obégató orosz-lánok, melyeknek torkába egy szép fiatal lány belerakta karját, egy cél-lövő, aki felesége fejéről lepuskázta az almát.

János Pierrettevel a külvárosokba is elnéztek. Egyik mulató a másikat érte. „Tivoli“, „Eldorado“ stb.

A latin negyed, mely egykor oly híres volt a grizette bálairól, ahol Musset és Murger az ő „Simette“-jüket és „Mimi Pinzon“-jukat lelték fel, már nem a régi.

Az egyik milliókat érő épület felett, fénylőn égett az „Éden-színháza“ című márka. A kéj temploma volt ez. Maur kertek, melyeknek büfféinél szép spanyol-, tscherkesz-, japán-, hindu nők nyújtják a csemegeket. Egész Páris ide zárandokol éjjelenként Épp az „Excelsior“ nevű ballettet adták elő, melyhez egy hírneves olasz mimikus színész és 180 ballettpatkány tartott. A ballett jelképezni akarta a világosság harcát a sötétség ellen. A civilizáció nevű tündér táncolta a főszerepet, épp ez az említett olasz nő.

33.

A sötétséget az eljövendő világosság szürkésen derengő hirnökei szökték át. János és szerelme lementek az „Eldorado“ ba. A széles, gőzharatos ablakon áthatolt a hajnal. A teremben nehéz füstuszályok lebegtek, alkoholtól, dohánygőztől, emberi kipárolgásoktól, hervadó virághulláktól, meleg, egyben érzékiséget csigázó atmoszférától, tulhingos, brutális nevetéstől és szégyenlőséget tettető sikolyoktól átitatva. És eközben ungrádozó, apró ördögcskék buja hordájaként csörgött a jaz-band éles, féktelen, forró vérű zenéje, amely gáttalan ujjongással hirtelen felbugyborékkolt, hogy tompa panaszbba fordulva kimuljon. Tánczenét, jazbandot, szentimentális erotikát, az élvezést és daloló életet, ezt szeretik a kis,

összesminkelt külvárosi lányok, akik itt jövedelmet keresnek.

Pierre kériően János szemébe nézett. Ez megértette, odaintette a főpincért

— Mondja barátom, van maguknál valami mellékszoba?

— Dumas és Montepin regényeiben is említést tesz ezekről az éde-nekről.

János vadul szorongatta Pierre testét. Olyan szép, karcsu volt ez a test, mint a milói Vénuszé, de meleg és eleven. Gesztenyebarna fejecskéje boldogan pihent János szé-

les keblén. Idomai olyan bájosak voltak, mintha egy szüzé lettek volna, rózsás formái izzóan tapadtak Fodor combjaihoz. Fekete szemeiből a legmagasabb odaadás isteni szikrája ragyogott, teli ajkai csókra szomjaztak.

* * *

Másnap János visszautazott Berlinbe. Szabadon lélegzett fel, amikor a háta megett tudta a pokoli Páris.

— Vége. —

J'ACCUSSE!

— Eredeti kézirat —

J'accusse! Vádat emelek! Vádolak tégedet, te örök, te forró asszonyi test! Téged, te gyönyörök forrását, te kéjben vonagló őt Téged, az asszonyt. A bűnös, szerelmes, örök asszonyt! Te évezredekben át kifinomult, szeretni vágyó asszony! Megátkozlak! De remegő öled után csuszva imádlak! Sáros csizmasarkomat meriteném meztelen, patyolat, bűnös testedbe, de körmeimet reszelő ajkamba vésve, elfulva könyörgöm: ő légy enyém! Megátkozva dobnálak el, de nem tudlak, mert ereimben minden kis csepp vér lávaként forr és téged, csak téged, te asszony, csak téged kíván. Elfuló, nehéz éjszakákon hörgém nevedet eltikkadt torokkal a könyörtelen, néma sötétségbe és lázas szemeim előtt a te izzó testedből kicsapó vörös lángnyelvek táncolják idegpatlantó Mámor táncukat.

J'accusse! Vádat emelek! Vádolak a nagy miért-ér! Miért csak kívánlak téged, te asszony! Miért egyre és egyre csak kívánlak és miért nem érhetlek el! Miért nem lehetsz az enyém a mámornak egy örületes, vad éjszakájára is csak! Hol aztán a legmagasabb élet kiélégülésébe vesszen bele minden! Vádolom asszony a te testedet, amely megzavarja az örök nyugalmat. A testedet, melynek útját a vágynak kilindó hörgései jelzik.

Vádollak téged asszony, ahol a te tested járt, ott felperzselted a józanságot és ott a mámor járja szordinós dobpergésre rapszódikus Danse Macabreját.

Vádolom a te testedet Asszony!

A szörnyűséges bűnt ülteti a szeretet közé. A te drága, csodálatos, bűnös, aljas testedért egymást öli apa, fiu, testvér.

Vádolom a szemedet, az örök megrontót, a puha szádát, a megtevesztőt, a hófehér karjaidat az örök befonó kigyót, a kebledet, a válladat, a csipőd, a... a hangom már csak suttog, a testemet előnti a láz, a vágy! Téged vágylak! De nem! Nem és nem! Bele ordítom a Világ mindenségébe, hogy: J'accusse! Vádollak. Vádollak téged, te asszonyi test. Te örök kárhozat!

Hideg őszi éjszakán, mikor az elmulás üli halotti torát, mikor minden elmulik, fagyos bilincsekbe vernelek, cipelnélek, rángatnálak ki az örök pusztulás sivár, kietlen mezejére, éles körmökkel egyenként tépni ki belőled a megrontó tested minden bűnös darabját és a gnom kárörvendő szemeivel viczorognám bele az arcodba, hogy most elpusztulsz! Tovább nem kinozol, elég volt az utánad való vágyakozásnak az örök éjszakáiból, kicserepesedett ajkam többé nem fog kívánni téged! Most egészen az enyém leszél és aztán... aztán elpusztulsz. Így szeretnék büntetni és sáros csizmasarkommal ismét beléd rugnék, hogy aztán lázas, vértelen ajkam felcsókolja márványtested sebeit.

Vádollak, de hiába. Nélküled nem bírok élni. És hangtalan ajkaim hiába remegik, hogy Jaccusse... Vádat emelek! Már nincs annyi erőm, már csak éppen annyi van, hogy Asszony, a te testedet kívánjam...

„NARCISUS“

A LÁNY IS ASSZONY

Lapunk részére írta: Lányi László

Érdekfeszítő, kedves történet keretében mondja el a szerző azt az örök igazságot, hogy a nő tiszta nemét sohasem bírja megtagadni

1.

Mara orvosdoktor volt, pompás telivér nő, aki azonban nemére nem adott semmit. Hire átfutott a tudós világba, foyton kísérletezett. Laboratóriumában Salandeval, a fiatal laboránssal a retorták kékes lángját kigyóztatva szorították le, a furcsa lombikok izztak, késő éjfélig lángszínekkel tarkáltak.

Mara szoros, fehér köpenyt viselt fekete ruhája felett, puha vállain forró volt a hus, a ruha térdén felül volt, izgató, kerek térde, vad, éhesen villogott, s néha mikor leült, följebb csuszva kéjes vonalba villogtatta az illatos combokat. Így közben asszonyiságát elvesztette, nem az a nő volt, aki az életet szerelmes dolognak fogja fel és rimet keres magához, legnagyobb öröm az volt neki, ha az ujságok új felfedezéséről írtak és elismerték. Ilyenkor gyönyörű tagjain kéj hullámozott át és vérvörös ajkai mohón kitágultak.

Salanda a laboráns, izmos sportfiú volt. Néha közel értek egymáshoz a kísérletek közben. A nő melle hozzásurolódott: elsápadt. A nő ezt észre sem vette. rózsailatu volt melle s a fiu tikkadtan ajkába harapott. Egy mély, forró hang élt a fiuban, mely mint a körtök lágy hangja zengett és mégis... vadul, acélos, izmos teste nagyszerű erők alatt feszült. Illatos, jóleső, elérhetetlen vágy volt ez...

II.

Talán június volt.

Marának valahogy egy reggel idegen érzései születtek. Kicsuszott a habos párnákból kis ingében, mely közben fölszállt az isteni formákról s a tükör elé állt.

Édeni teste viharos szépségében bontakozott ki, márványfehér, olajosbarna bőre meztelen egészet adott. Fölemelte telt, gömbölyű karjait, a selymes pihék gyenge ivben megremegtek, a két szép, érett emlő dus sugarában kidagadva szökött előre, combjai kissé megremegtek.

Nem értette saját magát.

Leült és könyvet vett a kezébe. Valami erotikus művet. Az arca kipirult, hevesen emelkedtek melllei.

Kint csengettek.

Mara felugrott s egy kék pongyolát vett meztelen testére, rá a fehér köpenyt, haját hátrasimította és megint az előbbi asszonytalan valójába süllyedt.

Bement a laboratóriumba. A gépek zakatolni kezdtek, villogott a sok különös folyadék a szürke edényekben.

A fiu elpirult.

A nő lába meztelen gyönyörű volt, kis apró cipőcskében rózsaszínű, sima, vértforraló női láb, a térde észvesztően gömbölyű, meztelen.

Az asszony semmit sem vett észre, belemerült a kísérletekbe. zöldeken lángolt a szeme, alágyított a tűznek, az edényben lángcsóva gyúlt és magasra csapott a szétfolyó lángkévekben.

A fiu nem is vette észre, hogy igen közel áll.

Csak a nő vérbizsergő meztelen lábait és nyakát nézte, mely puha ivben előrehajlott.

Egy kis láng fehér kabátjába kapott és gyorsan végigfutott rajta. Pillanat alatt leégett az ing róla. Barna, izmos felső teste csupaszon állt a nő előtt.

Mara megint különösen érezte magát.

Mint reggel. Kábult volt egy pillanatig, de aztán ledobta a kabátját. A láng hirtelen kialudt a fiu ruháján, de kis sebek maradtak a mellén, kiment és gyógyszereket zott be.

— Ügyetlen, mit bámult így el, — sugta a fiunak és leültette a divánra. Vállig feltúrta fehér karjairól a ruhát és a fiu csupasz mellét valami kenőcsfelével kezdte bedörzsölni. Finom, fehér ujjai a fiu forró husához értek, szerelmes gyöngédséggel futottak végig, testével félig ráhajolt a fiu testére, bódító asszonyillata volt. A fiu kéjes delejjel remegett meg, ott érezte a nő gyönyörű formáit

maga előtt tébolyító nagy közelségben, melyek lágyan hozzásurolódtak.

Elhomályosult a szeme és vadul hozzásimult.

Száját a puha, forró nyakra tapasztotta, a megreszkető női hust leszorította csókjaival.

Mara hevesen felsikoltott és kiszabadította magát, de már „asszony” volt. Lihegve állt meg, a pongyola szét volt nyitva, keblei kibuktak. Kis hasa kéjesen előredomborodott hajlékony derekával, mely vonaglott forró, emésztő tűben.

A fiu eléje bukott.

Vad, apró csókokkal csókolta a nő lábait, térdét.

— Mara! Mara!

A nő asszonyisága gátolhatatlanul, hatalmas erővel tört fel. Lehajolt hozzá és felemelte magához, kéjesen bujt ki a kis cipőből. A vállához nyult és lekapcsolta pongyoláját. Még így soha se akart... Piros száját a fiu felé nyujtotta.

Lebuktak a pamlagra s harapták egymás száját. A nő kéjesen ficáncolt s a fiut is csupasszá tette, remegő testével hozzáfeszült, a fiu mellébe furta fűrtös fejét és eszeveszetten csókolta az emlők sudár bimbóit.

— Édes, susogta az asszony s ernyedten hátracsuklott.

Lábait szélesen kitárta, hőszerű combjai remegve élvezték a fiu erős combjainak meleg erejét, a fiu csókját, mindenét...

Buján sikoltott, vergődött a fiu ölelése alatt:

— Végy!

* * *

Asszonnyá lett...

Asszony az Asszonyban, mert nem lehet megtagadni az asszonyt, mely just és jogot akar.

Hajnaltól a laboratóriumban félhomály derengett, a nő meztelen testével kissé felemelkedett, melle puha, illatos gyümölcsként villogott és szájoncsókolta boldog és renyhén betelt asszonyi mosollyal a fiu száját.

3 nap alatt eltűntet: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor, gyógyszer-tára Dóm-tér 6

Tiba János

uri szabó, III. Holló ucca 15
készíti a legujabb divatu férfiruhákat,
felöltőket, légszolidabb árak mellett.
Javításokat soron kívül elintézt. 37

Eberling & Comp.

TIMIȘOARA, Belváros, Lonovits
ucca 4. szám

**Lakatos, vízvezeték szerelők és
autógénhegesztés.**

Vállalunk minden e szakmába vágó
munkákat Szolid árak. 39

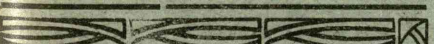
Boszák Albert

mű- és homorú-köszörűs, kézműves
Timișoara IV, Bem-u. 30. Vállal minden e
szakba vágó munkát pontosan és jutá-
nyosan. 34

Zikeli

modern cimfestő
IV. Kossuth Lajos u. 3 sz.
Modern cimtáblák festése szolid
árak mellett. 37

Weipert és Tsa

IV. Hunyadi és Batthányi uccasarak.

**Vízvezeték !
Villanyszerelés !**

Speciál esztergamunkák
Szolid árak! 38.

Mágori Mihály

uri és női cipész

III. ker. Holló ucca 13 szám
készít bármily fazonu uri és
női cipőket, a legkényesebb
izlésnek is megfelelően.

Szolid árak! Pontos munka! 38.

Fratii Győrfy Testvérek

Műbu orasztalosok

Timișoara II, Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédli, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett. 36

Zománc edények

vasgerendák, épületvasalások,
rudvasak nagyban és kicsinyben

Jäger József és Péter

cégnél

TIMIȘOARA, IV. Hunyadi ut
Telefon: 3-26 38

a Grand Hotel mellett

**Legszebb
frizurák,
maniküre,
Legjobb
hajfestés,
hajápolás
Legelőcsőbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia**

**Jól járó
órák!**

Óra javi-
tások
pontosan
és meg-
bizhatóan

**Gács
Ferenc**

órásnál
Timișoara

Erzsébetváros, Királytér 12

On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagyalt és jeges
káv **Mann** cukrásznál kaphatók.
Timișoara, II., András ut 12.

Majthényi Károly

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6

Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilanyszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Simon férfiniszabóság, Jó-
zsefváros, Arany
János-u 1b. Férfiöltönyök és fel-
sőkabátok a legujabb facon szer-
rint, elsőrendű kivitelben, szolid
árakon 35

Lázár Jęfta József

Vízvezeték és csatornázási szerelő
Timișoara, III. Dózsa ucca 17 sz.

Vállal mindennemű szerelést és bármily
szakba vágó munkát, szolid árak mellett!

FENYŐ
METALOGRAFIE
TIMIȘOARA
TELEFON 19-51

ASTRA
FABRICA DE VÂC
ARAB

ENERGIA

FENYŐ
TOTALINOGRAPHIA

ARMATONIC

TABLITE DE RECLAMĂ IN METALE
REKLAM FÉMCIMKÉK
REKLAME METALL-SCHILDER

Krämer Sebestyén

vízvezeték szerelő
Bessenyoí u. 50 sz. Mehala
vállal mindennemű szerelési mun-
kát szolid árak mellett. 37

vízvezeték, villany és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6

Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilanyszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

„Aradi Közlöny”

Erdély legjobb és legolvasottabb politikai magyar napilapja.

Művészies Reklámokat, Diapozitiveket

stb. tervez — rajzol — fest és mintáz

BERTOK ISTVÁN

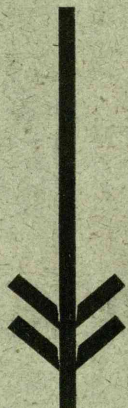
Timișoara, Józsefváros Bulev. Carol 15 (Hunyadi ut)

GYÖRÝ·ENDRE

A KAPU ELŐTT

REGÉNY·A·DIÁKÉLETBŐL

A kapu előtt

Győry Endre, lapunk kitűnő tollu belső munkatársának pompás erőlikus regénye 164 oldal terjedelemben a közel jövőben hagyja el a sajtót. — Fentebb bemutatjuk a regény kicsinyített címlapját, de a könyv többszínű címnyomással, színes kartonba kötve jelenik meg és egy kedves, hangulatos, derűs és mindvégig érdekes diákregegy pompás és eleven történetét viszi az olvasó elé. :-: :-:

Bolti ára: 100 lei, 50 dinár, 30 c. korona, 5 pengő, 6 silling, 2 és fél márka. — Lapunk előfizetőinek és olvasóinak 60%-os kedvezmény, azaz: 40 lei, 16 dinár, 8 ckor., 2 pengő, 2 és fél silling és 1 márka 50 pfenning.

V. évf. 23 sz.

Ára 20 lei, Bukarestben 25, 3 c. kor., 8 dinár, 50 osztr. garas. 2 fr. frank, 3 lira, 20 pfenning

Tipografia „Union” Gál Manó könyvnyomdája. Lugoj

Granatir Traján

Kelmefestő és vegytisztító intézete
Timișoara III. Király u. 101 sz
Vállal minden e szakmába vágó ruhák
festését és vegytisztítását. 7

Karl uriszabósága

I. Palánka u. 3 sz.

Készít bármilyen fazonu ruhákat a
legkényesebb ízléseknek megfelelően,
szolid árak mellett. 32

Lloyd kávéház, Timisoara

Kellemes szórakozó hely,
fagyalt, kitűnő jégbehűtött italok
Esténként elsőrangú cigányze-
nekar hangversenyez.

„Megváltás”

poloskairtószer minden háztartásban
nélkülözhetetlen. Kapható:

Weisz Antal

butorüzetében, II. Mérleg-utca 4 szám

Vizumokat és más meg- bizásokat

Bukarestbe 36 óra alatt elintéz

PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

Plesko Pavel

lakatos és vízvezetékyszerelő
Timișoara III. Hunyadi ut 86. sz.

Vállal minden e szakmába vágó munkákat
szolid árak mellett. 35

Javítások azonnal

Kovinka Somborac, Timisoara

IV. Uri ucca 4. sz.

Mindennemű divatkalapok raktáron,
olcsó árak mellett. 28-10

Stáry Sándor

Uri és nő cipész Gyárváros,
Fő u. 39 sz. [volt Kész Péterné-féle
cipőüzlet]

Divatos cipők bármely fagonban a legkénye-
sebb igényeknek megfelelően Polgári árak.
Javítások soron kívül. 40